

LYNN McKAY

*Am așteptat
destul*

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Keira se întrerupse câteva clipe din citit și privi gânditoare peretele din fața ei, în mijlocul căruia trona portretul lui Eden Cassidy, stăpânul conglomeratului media, la care lucra ca redactor-șef adjunct.

Până acum, însă, nu-l întâlnise niciodată personal pe patronul ei.

Îl văzuse totuși de la distanță, la o întrunire cu angajații firmei și nu putuse să nu recunoască faptul că era un bărbat puternic și stăpân pe el, așa cum, de altfel, o dovedea și semnătura sa.

Stând la masa biroului ei din impunătoarea clădire situată în nordul orașului Sydney, Keira se gândi la ziua în care va sta față-n față cu persoana care conducea

grandiosul concern. Inima îi tresări cu emoție, pentru că avea motivele ei să creadă că evenimentul se va produce chiar în acea zi...

Cu câțva timp în urmă, mai precis marți, David Cassidy intră în biroul ei și o întrerupse, ca de obicei, cu cererea lui absurdă.

– Ascultă, Daniel, sunt mult prea ocupată astăzi pentru a putea fi atentă la ceea ce-mi spui.

– Cred, totuși, Keira că ai putea renunța câteva momente la ceea ce faci, pentru a-mi acorda puțină atenție, spuse el, confiscându-i hârtiile din față.

– Daniel, nu face asta!

– Acum, poți să fii atentă la mine.

– Daniel!

– De ce nu vrei să ieși cu mine?

– Pentru simplul motiv că sunt mai în vârstă decât tine.

– Ce exagerare... Doar cu opt ani.

– Cu nouă.

La cei nouăsprezece ani ai lui, Daniel Cassidy era mult mai matur decât foarte mulți bărbați de treizeci de ani. Keira știa asta.

Cu siguranță, era o mare diferență între el și Dennis, fostul ei soț.

Keira oftă și încercă să și-l scoată din minte pe bărbatul

care o făcuse să sufere atât de mult.

– Deși, continuă ea, n-aș putea spune că nu te admir.

– Atunci, de ce nu vrei să ieșim sâmbătă împreună? Ți-ai promis că după prânz te conduc acasă. Fără niciun gând ascuns, adăugă el, clipind poznaș.

Keira simți că se înroșește și se certă în gând pentru această reacție. Avea totuși douăzeci și opt de ani, pentru numele lui Dumnezeu!...

Se căsătorise la douăzeci și divorțase la douăzeci și cinci, nu era așadar cazul să se rușineze ca o adolescentă în fața tchinărilor cu aluzii indecente.

De obicei nu lua în seamă asemenea lucruri, se gândi ea.

– Nu înțeleg de ce nu te-ai dus cu astfel de propuneri la vreuna din nenumăratele angajate de aici, care sunt de-o seamă cu tine, replică ea.

– Urâsc sexul ocazional, draga mea. Prefer o relație serioasă.

– Atunci, încearcă să cunoști pe cineva de vârsta ta, cu care ai putea avea o astfel de relație.

– Ah, sunt atât de plicticoase... Prefer fetele mai mari decât mine. Dar să lăsăm asta... Mi-am anunțat deja familia că vei fi invitata mea, sâmbătă.

– Ți-ai anunțat familia? întrebă Keira distrată, ocupându-se din nou de fișele de pe biroul ei.

– Mă rog... I-am spus unchiului meu...

Deodată, tânăra femeie păru să realizeze cele spuse de Daniel și își ridică privirile, uimită:

– Ce-ai făcut?

– Păi...

Daniel își trecu încurcat mâinile prin păr.

– De fapt, am fost provocat s-o fac, continuă el.

– Ai fost provocat să vorbești despre mine? Nu înțeleg...

Nici nu mă cunoaște... Atunci, cum?...

– Ba da, te cunoaște, după nume. Toată lumea știe deja că ești mâna forte aici și că revista „Chloe”, e practic condusă de tine. Bătrânul tău șef a lăsat totul în seama ta și e un fapt care a ajuns repede la urechile tuturor.

– Daniel, te rog, nu...

– Am înțeles, o întrerupse el. Nu vrei să discuți despre această chestiune. Oricum, Eden știe că lucrezi aici, asta vroiam să spun, de fapt.

– Nu prea cred. Sunt o angajată printre atâția alții, nu avea cum să mă fi reținut. Revista pentru care lucrez e ultima roată de la căruța editurii Cassidy-Ford. Nu avea cum să fie interesat de ea.

– Ha!... Nu-l subaprecia, Keira, tipul are o minte de computer. Nu uită niciodată, dar, absolut niciodată, pe nimeni și nimic. Știe că lucrezi pentru această revistă și vrea

să te cunoască personal.

– Daniel, pe toți sfinții!...

– Bine, ia-o ca pe o întâlnire de afaceri, atunci...

– O întâlnire de afaceri? Sărbătorirea a optzeci de ani de la nașterea bunicului tău, e doar o întâlnire de afaceri?

– Păi...

– De vreme ce bunicul tău e sir Samuel Ford, co-fondatorul acestui ilustru conglomerat media, să nu-mi spui că aniversarea zilei lui de naștere e o problemă de afaceri.

– Oricum, vor fi atât de mulți invitați, încât noi vom trece neobservați.

– Ah, nepotul lui sir Samuel Ford va trece neobservat la celebrarea bunicului său... Haide, Daniel, întreci măsura, râse cu sarcasm Keira. De obicei, judeci mult mai matur și te-am apreciat mereu pentru asta.

– Hai, promite-mi că o să vii; dacă vei fi acolo, n-o să mă plictisesc, așa cum se întâmplă de obicei când mă duc la întrunirile familiei.

Daniel luă un scaun și se așeză lângă ea, prinzându-i mâinile într-ale lui.

– Hai, Keira, știu că mă placi pentru mine însumi, nu pentru numele familiei mele sau pentru bani... Tu nu ești ca alte fete, am observat asta. Dacă ai fi fost, nu mă atașam

atât de mult de tine.

Keira își retrase mâinile zâmbind. Era foarte adevărat. Deși foarte tânăr, Daniel intuise cu exactitate modul ei de a fi.

– Nu ține, Daniel... Nimic nu mă va convinge să merg cu tine, acolo... E ultimul meu cuvânt.

– Ah, Keira, îmi placi cu adevărat, surâse el. Ești atât de amuzantă și de inteligentă... Chiar nu poți să-mi faci această favoare? Ți-aș fi recunoscător pentru totdeauna, dacă ai face asta pentru mine.

– Nu, Daniel.

– Keira, uite ce e, spuse Daniel, ridicându-se de pe scaun cu un surâs în colțul gurii... Cum l-am anunțat deja pe unchiul meu de venirea ta, nu mai avem încotro și trebuie să mergem împreună. Altfel, sunt sigur că Eden îmi va pune o sumedenie de întrebări cu privire la schimbarea situației. Nu vreau ca după asta să-ți investigheze viața personală cu lux de amănunte.

– De ce ar face-o?

– Orice gest, oricât de puțin ieșit din comun, e urmat de investigații asupra subiectului respectiv, la acest nivel, Keira...

– Daniel, nu încerca să...

– Vin să te iau de acasă, sâmbătă dimineață la ora opt și

jumătate, o anunță el și se îndepărtă, înainte ca tânăra să mai poată spune ceva.

A doua zi dimineată, așteptând în fața ușii de la intrarea casei ei, Keira se gândi la extraordinara putere de manipulare a familiei Cassidy.

Faimosul stăpân al concernului putea fi mândru de nepotul lui.

– Cum pot să accept să ies cu un băiat care abia a ieșit din adolescență? îi spuse ea motanului aproape adormit de la picioarele ei. Și încă la o petrecere de multimilionari... Ce zici de asta, Roger?

Motanul, negru și masiv, rămase nemișcat, dar ridică totuși un moment vârful cozii.

Keira încercă să se relaxeze.

– Poate nu va fi chiar atât de rău, nu, Roger?

Coadă motanului se vântură, din nou, câteva clipe.

– Halal răspuns, adăugă Keira și coborî scările.

Căsuța aparținuse cândva mătușii sale, dar i-o lăsase ei moștenire. După divorț, tânăra hotărâse să se mute aici.

Cu banii din salariul primit de la firma Cassidy-Ford, Keira reușise să modernizeze totul, astfel că acum era o căsuță destul de atrăgătoare, cu două dormitoare, o baie, un birou, o sufragerie și o bucătărie destul de spațioasă. În spatele casei, Keira adăugase o verandă de lemn și o

piscină înconjurată de o mulțime de copaci și tufe înalte de trandafiri.

În dimineața aceasta, însă, Keira era mult prea preocupată de cele ce se vor întâmpla în cursul zilei, pentru a acorda prea multă importanță acestor realizări ale sale.

Se întoarse așadar la poartă și, după câteva minute, mașina lui Daniel se opri în fața ei.

– Poftiți, doamnă, spuse Daniel, după ce deschise portiera din dreptul scaunului pentru pasageri.

Un moment după asta, tânărul se uită puțin în jur și adăugă, zâmbind cu admirație și bună dispoziție:

– Îmi place casa ta...

– Da, păi... să mergem, Daniel, Până nu mă răzgândesc, așa cum îmi spune cel de-al șaselea simț că ar fi mai bine să fac, replică ea, luând loc lângă el în mașină și așezându-și valijoara pe bancheta din spate.

Daniel o ajută imediat, surâzând.

Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou, dar, bineînțeles, nu cele executate de firme fără mari pretenții.

– De ce ești atât de indispusă? o întrebă el. Să nu-mi spui că nu-ți place mașina mea sport, continuă el, văzând-o cu câtă atenție cerceta interiorul mașinii lui, o Mazda MX5, roșie.

– Mașina e-n regulă. Mă întreb doar cât de experimentat e omul de la volan, adăugă Keira, ironic.

– Nu-ți face griji, Keira, te asigur că sunt un șofer cât se poate de bun, râse Daniel și demară.

O oră mai târziu, așteptând ca porțile controlate electronic ale vilei Cassidy să se deschidă, Keira nu putu să nu recunoască faptul că Daniel era, într-adevăr, un conducător auto absolut excelent.

Keira se întoarse spre el zâmbind... Descoperise încă o calitate la tânărul care se comporta și gândea atât de matur.

Rămas orfan la zece ani, Daniel fusese crescut de către unchiul său, dar probabil acesta nu avusese timp să realizeze cât de mândru putea fi de nepotul lui.

– Iată-ne ajunși, spuse Daniel, oprind în fața maiestuoasei clădiri. Asta-i vestita baracă a familiei.

– Baracă, Daniel? râse Keira. Te poți pierde-n casa asta și să nu te găsească nimeni câteva zile.

– Foarte adevărat. E singurul lucru pe care l-am apreciat întotdeauna la această casă, surâse Daniel și înmână bagajele Keirei valetului care venise să-i ajute. Ea e domnișoara Strong, Burton, îi spuse el bărbatului între două vârste care se înclină ușor în fața lor. Aș vrea să o cazăm în camera verde, de pe același culoar cu camera mea. Nu vreau s-o scap din ochi, comentă Daniel, cu

umorul cu care Keira începea să se obișnuiască, deja.

– Vă rog să mă urmați, doamnă, spuse valetul, politicos, și o conduse în holul impunător.

Daniel îi urmă imediat, iar când valetul se îndreptă spre lift, îl atinse ușor pe braț, conspirativ:

– Nu, spuse el, zâmbind. Dacă vom lua liftul, vom atrage atenția tuturor celor din casă, așa că vom urca pe scări. Unchiul meu e acasă? adăugă el, privindu-l pe valet cu insistență, în timp ce urcau încet scările.

– Îl așteptăm de o oră, răspunse acesta, apoi, la etajul al doilea, deschise o ușă din capătul culoarului și-i făcu semn Keirei să intre.

– Sper că te vei simți bine, aici, domnișoară Strong, îi spuse Daniel zâmbind. Dacă ai nevoie de ceva, apasă doar pe butonul de lângă ușă și vei fi servită imediat. Nu ezita să ceri tot ce-ți pofteste inima, adăugă el surâzând cu subînțeleș și făcându-i ușor din ochi un semn ștrengăresc.

– Mulțumesc, răspunse Keira.

După ce valetul se retrase, tânăra privi cu admirație în jur.

– Ei, care e verdictul? o întrebă Daniel, închizând ușa în urma lor.

– Era cazul să mai întreb? E divin, replică ea, aruncându-și ochii din nou peste camera decorată în verde

și auriu.

Apoi, Keira se duse pe balconul mare, de unde se deschidea o perspectivă largă asupra întregii proprietăți.

– Ce vedere fabuloasă! exclamă ea. N-am realizat, mai înainte, că locuința e așezată la o asemenea înălțime.

Daniel o cuprinse afectuos de umeri.

– Toate acestea pot fi ale tale, Keira. Gândește-te la asta. Spune doar un cuvânt...

– Încetează, Daniel, îl admonestă ea.

– Ah, ești atât de frumoasă când faci pe educatoarea, surâse el și mai înainte ca tânăra să mai poată spune ceva, Daniel își lipi buzele de ale ei.

Keira își puse imediat brațele pavăză la piept și-l împinse ușor.

– Iartă-mă, Keira, un mic demon din mine m-a împins să fac asta. Cred că a fost, de fapt, doar expresia bucuriei că ai acceptat să vii aici.

– Doar o dată să mai faci asta, Daniel Cassidy, și n-o să mă mai intereseze nicio petrecere și nimic altceva și voi pleca. Vorbesc foarte serios.

– Păi... dacă n-ai fi atât de irezistibil de atractivă...

În acel moment, auziră o mașină oprindu-se în fața casei și, imediat, o portieră trântindu-se.

Se întoarseră amândoi să privească peste balustrada

balconului. Daniel continua s-o țină de după mijloc.

Atenția Keirei se fixă asupra bărbatului înalt și brunet, care se uita lung la ei. Nu zâmbea.

Eden Cassidy în carne și oase, își spuse Keira.

Bărbatul se îndreptă apoi spre scări și atunci Keira observă că nu fusese singur în Jaguarul negru.

Femeia care-l însoțise și care-l urmă imediat, era aproape la fel de înaltă ca el, după cum observă Keira, era îmbrăcată foarte elegant și avea în mână o valiză foarte mică, din piele, pe care ținuse s-o ducă în casă fără ajutorul valetului.

– Unchiul meu, preciză Daniel, trăgând-o ușor pe Keira, care se aplecase atât de mult peste balustradă pentru a-i vedea pe cei doi, încât păruse că era pe punctul să cadă peste ea.

– Știu, oftă ea. Nu părea prea mulțumit de ipostaza în care ne-a văzut... Daniel, cum ai putut face asta?

– Cum am putut, ce?

– Daniel, nu face figura asta atât de inocentă. Cum ai putut să mă îmbrățișezi când știai că putem fi văzuți?

– Crezi că am făcut-o dinadins? Pur și simplu n-am mai rezistat, trebuia să te-ating, surâse el.

– Daniel, dacă știam că ești așa...

– Jur că nu mi-am propus asta dinainte, Keira... Nici eu

nu-mi închipuisem că se va întâmpla astfel.

– Daniel, îți dai seama ce se poate întâmpla acum? Unchiul tău a fost foarte nemulțumit de ceea ce a văzut.

– Nu cred că a observat, răspunse Daniel, încercând s-o liniștească. Nu ți-ai dat seama că la volan era Megan? El e întotdeauna cu capul în agenda lui sau atent la ceea ce vorbește la telefon.

– Megan?

– Da, Megan Donnelly, secretara lui Eden, ca să nu zic mai mult, râse scurt Daniel. Sau domnișoara Vineri, sau mâna lui dreaptă, numește-o cum vrei, atâta timp cât asta exprimă ceva... indispensabil...

Keira dădu din mână, în sensul că nu vroia să audă mai mult.

Ce importanță avea pentru ea faptul că femeia aceea cu o alură atât de rece nu era doar într-o relație de afaceri cu marele Eden Cassidy?

La urma urmei, bărbatul nu putea lucra douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu?

Nu, își spuse din nou, Keira, ce face Eden Cassidy cu timpul lui nu este și nu va fi niciodată problema mea.

– Deși... continuă Daniel, mă întreb dacă prietenul lui Eden, Kyle Ferguson, n-a trăit toți acești ani cu speranța că Megan îi va acorda atenție.

– Ascultă, Daniel, răspunse Keira, am fost de acord să te însoțesc în acest weekend, împotriva tuturor principiilor mele. Înțelege, însă, că între noi nu poate exista decât o relație platonice. Așa că te rog ca de acum înainte să-ți ții mâinile acasă.

– Bine. Îmi pare foarte rău, Keira, nu m-am gândit că o îmbrățișare nevinovată te va supăra atât de mult. Bine, hai să lăsăm asta... Ce zici de o partidă de tenis înainte de prânz?

Keira fu de acord și Daniel o anunță bucuros:

– Bine, atunci te voi aștepta peste cinci minute în bibliotecă.

– Peste zece minute, Daniel, dar unde e biblioteca?

– Cobori cu liftul la parter și a doua ușă pe stânga, cum privești dinspre intrarea în casă, e biblioteca. Peste zece minute, aunci, spuse Daniel și ieși din cameră.

Înainte de timpul fixat, Keira coborî cu liftul și ajunse în hol.

Se uită cu atenție în jur, mirându-se încă o dată de luxul și de eleganța care domneau în toată casa, după care se îndreptă spre ușa indicată de Daniel, care era larg deschisă.

Ajunsa în pragul acesteia, Keira rămase ținută locului, fascinată de ceea ce văzu.

Încăperea era deosebit de spațioasă și de luminoasă, cu

câteva corpuri de bibliotecă din lemn negru, în care cărțile legate în piele erau aliniate cu grijă.

Pe peretele din fața ei erau patru portrete. Unul era al lui Daniel, un altul al lui Samuel Ford și un altul al lui William Cassidy, pe vremea când erau de vârsta lui Daniel.

Cel de-al patrulea tablou, cu mult mai mare decât celelalte, era al lui Eden Cassidy.

– Cum ți se par aceste tablouri? o întrebă Daniel, apărând brusc în spatele ei și făcând-o să tresară. Impresionant, nu-i așa?

Daniel era îmbrăcat acum cu o pereche de pantaloni albi, scurți, și cu un tricou foarte lejer. Într-o mână ținea o rachetă de tenis.

– Credeam că semeni foarte mult cu unchiul tău, dar acum că văd portretul lui Samuel Cassidy, cred că îi semeni mai mult bunicului tău, spuse Keira, privind când spre tablouri, când spre Daniel.

– Cum? Ai avut impresia că semăn cu Eden? râse Daniel și-i puse o mână pe umăr. Dar nu semăn deloc cu el... Nu ți-am spus că el nu-i decât un robot computerizat? Luni dimineața e programată pentru munca lui și toată săptămâna nu mai vede nimic altceva.

– Cred că exagerezi.

– Nu glumesc deloc, Keira. Eden e doar un robot... E

programat doar pentru muncă și pentru câteva alte acțiuni strict necesare: să mănânce, să facă duș, să doarmă... Și având în vedere vârsta pe care o are, cred că mai face un lucru... dar doar o dată pe lună, sau și asta, sunt convins, în timp ce vorbește la telefon.

Înainte ca tânăra să răspundă ceva, un sunet scurt în spatele lor îi făcu să se întoarcă vinovați, ca și cum ar fi fost doi copii prinși cu degetele în borcanul cu dulceață, se gândi Keira, mai târziu.

Eden Cassidy stătea în pragul ușii, privindu-i printre gene, cu ochii mult îngustați.

Auzise ce vorbiseră? se întrebă Keira.

Bineînțeles că auzise, își spuse ea imediat. Se vedea foarte clar din toată atitudinea lui.

Oricum, Keira nu putu să nu observe cât de atractiv era bărbatul din fața ei, privit de aproape.

– Te cheamă cineva la telefon, Daniel, spuse el, cu răceală. Vorbește din biroul meu.

Daniel o prinse instinctiv pe Keira de umeri, ca și cum ar fi vrut s-o apere de această apariție atât de neașteptată.

– Cine e? întrebă Daniel, mult mai uimit decât ar fi fost probabil cazul.

Eden Cassidy îi aruncă o privire Keirei, după care se uită lung la nepotul său:

– Numele de Cat, nu-ți spune nimic?

Keira îl urmări pe Daniel cu coada ochiului. Acesta se înroși până-n vârful urechilor și aruncă o privire fugară spre Keira înainte de a răspunde:

– Ah, da, am fost colegi de școală. Keira, așteaptă-mă, te rog, nu voi lipsi mult.

Între ea și Eden Cassidy se lăsă o liniște apăsătoare. Câteva minute în șir, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Keira privi tavanul, tot timpul, iar Eden o scrută fără să se ascundă.

Când, în sfârșit, Keira reuși să-și pună în mișcare buzele, îngăimă abia auzit:

– Ce mai faceți, domnule Cassidy? Eu sunt Keira Strong.

– Știu. Sunt bucuros să te întâlnesc în sfârșit, spuse el, înclinând puțin capul.

Pe dracu, își spuse Keira. Ei, bine, putea juca și ea această rol al conveniențelor sociale.

– Daniel tocmai îmi arăta portretele de familie.

– Ah, da? Întrebă el, sarcastic.

– Tocmai îi spuneam lui Daniel cât de mult seamănă cu bunicul lui.

Eden Cassidy nu făcu niciun comentariu, astfel că tânăra continuă:

– Mi-a povestit cum cei doi bunici ai lui, Samuel Ford și

William Cassidy au devenit parteneri cumpărând împreună o editură foarte mică și cum s-a ajuns la concernul de astăzi, recită ea, ca și cum ar fi învățat totul pe dinafară special pentru această ocazie.

Eden Cassidy surâse din colțul gurii...

— Da, așa s-a întâmplat, și probabil Daniel ți-a vorbit în termenii cei mai colorați despre bunicii lui, nu-i așa?

Keira negă dând din cap și-l privi cu o expresie întrebătoare.

Sunt surprins că nu ți-a spus nimic despre faptul că Sam Ford și William Cassidy au fost îndrăgostiți de aceeași fată. Îl amuză foarte mult să vorbească despre povestea asta. Fata se numea Maryann Rogers și l-a preferat pe William. Au avut împreună doi fii: pe mine și pe Michael. Sam s-a căsătorit cu altă fată și au avut o fiică pe nume Chloe. Fratele meu s-a căsătorit cu Chloe, iar produsul acestei căsătorii a fost Daniel. O poveste destul de romantică, nu-i așa?

— Da, și cred că Sam a fost foarte fericit când fiica sa s-a căsătorit cu Michael.

— Mai mult sau mai puțin, dar în mod sigur, a fost în extaz când s-a născut Daniel, spuse Eden și înaintă încet câțiva pași în încăpere.

Keira se dădu instinctiv puțin înapoi pentru, că simți că

o sperie apropierea de acest bărbat atât de puternic și de faimos.

– Daniel e pupilul lui Sam, comentă Eden Cassidy. Și el și eu ne punem mari speranțe în Daniel, continuă Eden, și Keira constată cu surpriză că ochii lui erau albaștri, nu căprui-închis, așa cum îi păruse inițial.

– Mă surprinde că nu ne-am întâlnit mai înainte, domnișoară Strong. Cred că lucrezi pentru Cassidy-Ford de cinci sau șase ani.

– Da, de cinci ani, răspunse Keira, ca și cum ar fi fost o studentă în fața unui profesor tiranic. Dar revista pentru care lucrez nu e prea însemnată.

– Are totuși succes, răspunse Eden Cassidy, din câte spun statisticile. Și mi s-a adus la cunoștință că datorită ție.

– Ah, e o exagerare, răspunse Keira. O revistă nu este făcută de un singur om.

– Categorie, dar fiecare echipă trebuie să fie condusă de cineva, iar rezultatele depind foarte mult de persoana care coordonează totul. Dar nu despre asta vreau să discutăm acum. În acest moment, vreau să profit de absența lui Daniel și să vorbim despre altceva.

Stomacul Keirei se strânse cu putere... Despre ce altceva ar fi putut vorbi ei doi? se întrebă ea și-l privi uimită.

– Aș vrea să vorbim despre Daniel, adăugă Eden

Cassidy.

– Despre Daniel? Întrebă ea, gândindu-se de ce-l interesa pe marele șef viața ei personală, de vreme ce timp de cinci ani n-o luase în seamă. Nici măcar pe Daniel nu-l întâlnise până acum câtva timp, când începuse să lucreze pentru revista Chloe.

– Bi... Bineînțeles, bâigui ea. E un tânăr foarte capabil și aveți de ce să vă mândriți cu el.

– Da... Sună impresionant, replică el.

– Da, sunt convinsă că Daniel e un mare talent.

Eden Cassidy își îngustă ochii și o analiză cu răceală.

– Da, de asta sunt convins și eu, dar... eu vreau să știu altceva... Ce intenții ai cu privire la nepotul meu?

Capitolul 2

Keira simți că leșină, în timp ce se uită nedumerită la bărbatul din fața ei... Ce vroia să întrebe? Nu putea crede că...

Ochii lui, la fel de adânci ca Oceanul Pacific și incredibil de albaștri, surâdeau cu ironie.

– Ce intenții am? Mă tem că nu înțeleg ce vreți să spuneți...

– Ah, ba da, înțelegeți foarte bine, domnișoară Strong. Deci... ce intenții aveți cu nepotul meu? insistă el. Cred că am fost destul de clar când am pus întrebarea, dar dacă îmi spuneți că n-ați înțeles, voi fi mai explicit.

– Vă rog...

– Ce caută o femeie măritată, care nu mai poate spune

că e chiar la începutul tinereții, cu un băiat care abia a ieșit de pe băncile școlii?

Keira simți că explodează... Cum își permitea? Cum îndrăznește să facă niște insinuări atât de vulgare? Ce putea să-i răspundă?

— Daniel și cu mine lucrăm în departamente vecine...
Atâta tot. Daniel a fost foarte amabil și...

Ah, de ce o lăsase Daniel singură?

— Daniel mi-a cerut să-l însoțesc la aniversarea zilei de naștere a bunicului lui, pur și simplu în calitate de prietenă a lui...

— Ah, deci sunteți prieteni...

— Da, răspunse Keira, trecând peste tonul ironic al lui Eden Cassidy. Daniel e un tânăr foarte drăguț, foarte atractiv și extrem de inteligent. Deși îl văd pentru prima dată în afara orelor de serviciu, m-am simțit minunat în compania lui.

— Și te aștepti ca eu să te cred? o întreabă Eden Cassidy cu un surâs în colțul gurii.

— Nu sunt o mincinoasă, domnule Cassidy. Dar dacă nu mă credeți, întrebați-l pe nepotul dumneavoastră.

— Ah, bineînțeles că-l voi întreba și pe el, nu-ți face griji. Mă interesează însă să discut situația și cu tine. Ești mai în vârstă decât nepotul meu și presupun că și mai matură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Keira nu sunt chiar cu atât de mulți ani mai mare decât el.

– Ei, hai să recunoaștem acum, domnișoară Strong, că ești cu destui ani mai mare decât el.

– Vorbiți ca și cum aș putea să-i fiu mamă, ceea ce ar fi fost imposibil. Mă deranjează, oricum, faptul că vă implicați în această problemă.

– Ah, chiar așa? Credeam că am vorbit destul de degajat despre această problemă... Putem considera că am avut o discuție la un pahar de vin... Îți convine mai mult așa?

– Puteți crede sau nu, nu sunt interesată de bogățiile familiei lui Daniel. Dacă n-ați fi fost atât de jignitor de insinuant, aș fi râs de această discuție.

– Ah, dacă te-ai simțit ofensată, te rog să mă ierți. Dar cred că poți să-ți dai seama și singură, domnișoară Strong, ce se poate crede despre tine în situația în care te afli.

Keira nu spuse nimic, dar simți că nu mai putea rămâne în aceeași cameră cu un om atât de nesuferit.

Dacă așa era toată familia Cassidy, atunci nu-i era deloc greu să înțeleagă de ce Daniel nu putea suferi întrunirile de familie.

– Cred că am precizat destul de clar, răspunse Keira, că eu și cu Daniel suntem într-o relație de prietenie și sunt convinsă că numai cineva răuvoitor s-ar putea gândi la

altceva.

– Prieteni? întrebă Eden Cassidy pe același ton ironic.

– Da, prieteni, domnule Cassidy. Oricât v-ar părea dumneavoastră de necrezut, nu mă culc cu un bărbat mai tânăr decât mine. Și nici cu unul mai în vârstă. Mi se pare de neiertat să mă tratați în modul cum mă tratați când e prima oară că mă vedeți în carne și oase.

– Oh, ce discurs temperamental, domnișoară Strong... E ușor să-mi spui toate astea, atâta vreme cât soțul tău nu e de față...

Keira făcu ochii mari... Așadar, marele Cassidy nu știa nimic despre viața ei personală... Credea că a venit aici lăsându-și soțul acasă, pentru a se distra cu un bărbat mai tânăr. Ce drăguț!...

– Se pare că în trecutul faimosului concern Ford– Cassidy au existat momente cu întâmplări neplăcute, de vreme ce mi-ați spus acum toate acestea. Puteți fi sigur, însă, că nu sunt o femeie îmbătrânită înainte de vreme și plictisită, care profită de ocazia de a ieși cu un tinerel.

– Ce vrei să spui? o întrebă Eden Cassidy, privind-o printre gene.

– Înseamnă că regret că v-am ruinat mica fantezie despre o femeie cu o viață anostă care pentru a-și mai

omori plictiseala are tot felul de aventuri ocazionale. Totuși, e cazul să vă spun că sunt acel gen de femeie care mai crede încă în sanctitatea căsătoriei, ceea ce mă poate face, desigur, în ochii dumneavoastră și ai celor din cercul dumneavoastră destul de prozaică. Acum v-aș ruga să mă scuzați și să-l informați pe Daniel, când se va întoarce, că sunt pe terenul de tenis.

Spunând acestea, Keira dădu să iasă din încăpere, dar se întoarse imediat, pentru a se mai uita o dată în ochii lui Eden Cassidy.

– Aș mai avea să vă spun ceva, totuși... Puteți face cum credeți, dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș încerca să-l îndepărtez pe Daniel de mine. Asta ar fi ultima picătură care ar face să se reverse paharul deja foarte plin al nemulțumirilor nepotului dumneavoastră cu privire la comportamentul familiei lui.

– Relația mea cu nepotul meu nu e o problemă care te privește pe tine, domnișoară Strong, răspunse Eden Cassidy și Keira realizează că acesta se abținuse cu greu să nu izbucnească.

– Întâmplător, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar când ideile dumneavoastră preconcepute mă afectează pe mine, cred că trebuie să mă protejez, spuse ea, mulțumită că-l redusese la tăcere pe celebrul patron.

Astfel, după ce-și trecu victorioasă, ochii peste fața lui încremenită în cea mai rece expresie cu putință, Keira se îndreptă spre ieșire.

Burton o observă imediat și, intuindu-i intențiile văzând-o cu racheta de tenis în mână, îi arată cum putea să ajungă pe terenul de sport din spatele casei.

Plimbându-se în sus și-n jos în așteptarea lui Daniel, Keira se întrebă din nou cum își permisesese Eden Cassidy să-i vorbească într-un mod atât de arogant și de jignitor.

Nu numai că n-o cunoștea pe ea, dar nu-și cunoștea nici măcar propriul nepot.

Se părea că în cele câteva săptămâni de când lucra la revista "Chloe", prilej cu care îl întâlnise adeseori pe Daniel, reușise să-l intuiască mult mai bine decât unchiul lui, deși, din câte știa ea, locuiau de nouă ani împreună.

Deodată, Keira se opri locului, pocnindu-și racheta cu palma...

Știa ce avea de făcut...

Își va face bagajele și va pleca imediat din palatul acela impunător, lăsându-l pe Daniel cu familia lui cu tot.

Dar asta era exact ceea ce dorea Eden Cassidy, își spuse ea, imediat... Nu nu vroia să-i dea satisfacție.

Va rămâne până la sfârșitul weekendului. Cine știe?... Poate Eden Cassidy își va schimba părerea despre ea și

despre nepotul lui.

– Iartă-mă că te-am făcut să mă aștepti atât de mult, spuse Daniel apărând brusc în spatele ei și evitându-i privirile... O fostă colegă de școală... Știi cum se lungesc la vorbă astfel de persoane.

– Și cum ai reușit să scapi de ea? întrebă Keira surâzând.

Vroia cu orice preț să uite discuția avută cu Eden Cassidy și acesta era un moment potrivit.

– Cu mare greutate, răspunse Daniel... Cum ți s-a părut unchiul meu? o întrebă el, strângând în mâini racheta.

– Ce vrei de fapt să știi, Daniel?

– Nimic... Mă gândeam doar că... Mi-ai spus că nu l-ai mai întâlnit niciodată în carne și oase. Mă întrebam ce impresie ți-a făcut.

Ce impresie i-a făcut! își spuse Keira în gând... Că arată mult mai bine în realitate decât în ziare sau la televiziune... Dar aspectul fizic nu e totul...

– Am vorbit doar câteva minute, împreună, replică ea, uitându-se în altă parte. N-aș putea susține că am reușit să-mi formez o opinie, adăugă ea, uimită că putea minți cu atâta ușurință. Dar ce altceva ar fi putut răspunde?

– Despre ce ați vorbit?

– Așa cum ți-am mai spus, am discutat doar câteva minute.

– Nu știu... Am crezut că ați vorbit despre...

– Ah, da... Lasă-mă să ghicesc, râse cu poftă Keira. Ai crezut că am vorbit despre tine, nu-i așa?

– Da, m-am gândit că a încercat, în stilul lui caracteristic, prinzându-te de braț și vorbindu-ți ironic, să te convingă... să -mi spui că diferența de vârstă dintre noi e prea mare și că ar fi cazul să renunț să mai vreau să te văd... Și că... mai bine aș merge la universitate...

– Las-o baltă, Daniel... Nici măcar n-a pomenit despre toate astea...

– Interesant că a pierdut o asemenea oportunitate... Cum eu n-am fost de față... Nu știu... Ciudat că n-a făcut-o.

– De ce crezi că ar fi trebuit să discute cu mine despre așa ceva? Și ce anume l-ar fi putut determina să creadă că aș avea vreo influență asupra ta? Poate i-ai spus tu vreun neadevăr...

– Despre ce?

– Despre noi doi...

– Nu, Keira, jur!... Tot ce i-am spus a fost că mă vei însoți la aniversarea zilei de naștere a lui Sam.

– Bine... Acum, ce-ar fi să jucăm puțin tenis? spuse ea cu nonșalanță.

– Eu sunt gata, răspunse Daniel, pregătindu-și racheta.

Dar nu te voi lăsa să câștigi nicio partidă și asta pentru că ești o vulpe bătrână, Keira...

– O vulpe bătrână? Întrebă Keira, fără să zâmbească.

– Da, una extrem de atractivă, dar, totuși... o vulpe bătrână.

– Ah, îți arăt eu vulpe bătrână, mucosule, râse ea, doar să-ncepem să jucăm...

Două ore mai târziu, Daniel bătu în ușa camerei Keirei.

– Am venit să te conduc la masa de prânz, draga mea, spuse el, intrând fără a mai aștepta răspunsul invitatei lui.

Keira era deja îmbrăcată cu un costum de denim, foarte bine mulat pe corp și Daniel o privi cu admirație:

– Ești gata de ieșire, nu-i așa?

– Da, cred că da, dar trebuie să admit că oasele mele bătrâne se resimt după meciul de tenis de astăzi.

Râseră amândoi și porniră spre sala de mese, bine dispuși.

– Unde ai învățat să joci tenis atât de bine? Întrebă Daniel.

– Am luat prima lecție la nouă ani și am jucat tenis de performanță până aproape de vârsta ta.

De fapt, până se măritase și Dennis considerase că tenisul nu era pentru o femeie căsătorită, își spuse ea în gând cu amărăciune, iar cu voce tare adăugă:

– Am fost destul de bună.

– Destul de bună? M-ai făcut praf, dar trebuie să încerc să-mi iau revanșa, așa că vom mai juca și altă dată.

– Ajunseră în fața unei uși duble deschise larg în acel moment și acoperită cu o draperie. Daniel o invită pe terasa spațioasă, unde în mijloc trona o masă la care erau așezate cel puțin o duzină de persoane.

Pe o altă masă, lângă ușă, erau o mulțime de platouri cu salate, fripturi și fructe.

Daniel o invită pe Keira să-și pună pe o farfurie atât cât considera necesar din bucatele ornate cu grijă.

Keira însă simți că n-ar putea să mănânce nimic în acel moment, pentru că Eden Cassidy, de la locul său din capătul mesei care domina terasa, își înfipse privirile în ceafa ei.

– Așa se va servi și cina? întrebă Keira, punându-și salată în farfurie, deși cam fără chef, în ciuda modului apetisant în care arăta totul.

– Da, așa se pare. Dar poți conta pe mine. Sunt aici ca să te ajut. Bunicului meu i se va servi ceva ușor, în camera lui. A vrut să se odihnească înainte de petrecere, iar Eden nu stă niciodată așezat la masă. Întotdeauna mănâncă în timp ce se vântură de colo-colo, continuă Daniel în timp ce-și mai punea cartofi pe farfuria deja arhiplină. Nu poate

renunța la telefoanele lui.

– S-ar putea să te-nșeli, Daniel, spuse o voce din pragul ușii de la intrarea pe terasă și cei doi își plecară privirile, vinovați.

– Aveți vreo obiecție dacă voi sta cu voi, pentru masa de prânz? continuă Eden.

Keira aprobă, iar Daniel făcu și el un gest scurt, în sensul că e invitatul lor.

Eden Cassidy își schimbase costumul cu care fusese îmbrăcat dimineață cu o pereche de pantaloni albi, foarte eleganți și o cămașă albastră, care-i puneau în evidență corpul bine făcut.

– Ah, da, replică Daniel. Megan se ocupă de telefoanele tale, nu-i așa?

– Cam așa ceva, răspunse Eden Cassidy, începând să-și pună în farfurie o porție de salată.

Keira își luă farfuria și se așează pe un scaun din apropierea mesei, privindu-l cu coada ochiului pe Eden Cassidy. Erau ani buni de când niciun bărbat nu mai trezise în ea un asemenea fior, doar privindu-l.

Daniel se așează și el pe un scaun, aproape de ea, iar Eden Cassidy îi urmă exemplul.

Keira se emoționează atât de tare de apropierea lui, încât se întrebă dacă va fi în stare să mănânce ceva.

Duse totuși la gură o bucată de friptură, însă aceasta părea să nu aibă niciun gust... Simțurile ei păreau concentrate asupra lui Eden Cassidy și ochii îi alunecau mereu spre brațele lui musculoase, pentru ca apoi să rămână agățați de v-ul format de cămașa lui întredeschisă.

Înnebunise? Cu doar puțin timp în urmă bărbatul acesta îi vorbise îngrozitor de ironic și o acuzase, chiar dacă indirect, că avea sentimente dubioase față de nepotul lui.

Și pe urmă, ar fi fost cazul să fi învățat din experiența avută cu Dennis că bărbații îți aduc mai mult rău în viață decât bine...

Alesese cu ani în urmă să se ocupe de cariera ei și era mai bine ca lucrurile să rămână astfel. Și dacă se gândea bine, asta o făcuse să ajungă la performanțele la care era acum în domeniul ei. Ar trebui să se mulțumească și de acum încolo cu acest fapt. Un bărbat în viața ei n-ar face decât să-i complice existența.

Keira aruncă o altă privire pe sub gene în direcția lui Eden Cassidy. Era un bărbat periculos din toate punctele de vedere, își spuse ea.

Avea un magnetism masculin care ar face pe orice femeie din lume să se simtă atrasă de el, asta era sigur. Ar fi nebună, însă, dacă s-ar lăsa atrasă într-o astfel de aventură.

– Îți place să joci tenis? o întrebă Eden Cassidy pe un ton curtenitor.

– Tenis? întrebă la rândul ei Keira, cu un aer absent.

– E nemaipomenită, interveni Daniel. Pentru mine a fost o bucurie să joc cu ea, chiar dacă am pierdut.

Eden Cassidy își ridică ochii în direcția Keirei, uimit:

– Să nu-mi spui că ai reușit să-l bați pe nepotul meu, spuse el râzând.

– Și ceea ce e mai interesant, interveni din nou Daniel, e că nici nu i-a fost prea greu.

– Ah, nu-i adevărat, Daniel. Nu mi-a fost deloc ușor, ești un partener foarte periculos, surâse Keira.

– Poate vei juca și cu mine, uneori, spuse Eden Cassidy și Keira se strădui să zâmbescă amabil.

– Poate, răspunse ea.

Eden Cassidy se uită la ceasul de aur, care străluci în bătaia soarelui ca un mic discc de foc și Keira observă din nou cât de puternice și de frumos alcătuite îi erau brațele. Pielea bronzată și fină era într-un contrast uimitor de atractiv cu auriul ceasului elegant și fata rămase o clipă cu ochii pierduți pe încheietura mâinii lui.

– Megan ar fi trebuit să fie aici, spuse Eden Cassidy, privind în jur, preocupat. Daniel, vrei s-o cauți, te rog? Cred că a preferat ca Burton să-i ducă mâncarea în birou.

Daniel se uită câteva momente când la Keira, când la unchiul lui, după care se ridică.

Tânăra îl privi cu disperare... Nu vroia să rămână din nou singură cu Eden Cassidy.

Daniel însă, se îndepărtă supus...

– Sunt foarte curios, domnișoară Strong, începu Eden Cassidy imediat ce se văzu singur cu Keira... Ce anume te-a făcut să accepți să-ți petreci weekendul cu un bărbat atât de tânăr?... Ce părere au părinții și soțul tău despre asta?

– Soțul meu e mort de trei ani, domnule Eden Cassidy, răspunse Keira cu răceală.

– Atunci, e și mai suspect că ai acceptat să ieși cu nepotul meu, spuse el cu cinism.

Keira însă nu apucă să-i răspundă, pentru că exact în acel moment, Daniel apăru în fața lor.

– Burton i-a dus lui Megan o tavă cu mâncare în birou. N-a venit aici, pentru că așteaptă un telefon. Keira, ți-ai terminat prânzul? Întrebă el, simțind tensiunea instalată între cei doi.

Keira încuviință, grăbită.

– Atunci vom face o plimbare, continuă Daniel și tânăra dădu bucuroasă din cap.

– Poate, totuși, domnișoara Strong preferă să

călărească, interveni Eden Cassidy.

– Vrei?

– Nu, mulțumesc, răspunse Keira, gândindu-se că nu mai călărise un cal din anii copilăriei. N-avea niciun chef să fie astăzi subiect de ironie și din punctul acesta de vedere. Prefer să ne plimbăm, adăugă ea.

– Excelent, replică Daniel prinzând-o de braț și conducând-o spre piscina din spatele casei.

În timp ce se îndepărtară, Keira simți în ceafă privirea albastră și rece a lui Eden Cassidy.

***

Intrând încet în apa caldă, Keira se gândi la petrecerea la care va trebui să înfrunte din nou zâmbetul ironic al lui Eden Cassidy.

În timpul plimbării de după-prânz, Daniel îi spusese că va fi o petrecere intimă, la care vor participa doar câteva sute de persoane.

Gândul o făcu să zâmbească ușor...

Era atât de neobișnuit pentru ea să considere o petrecere la care participau câteva sute de persoane ca

fiind o petrecere intimă.

Oricum, își spuse ea, lăsând apa aproape fierbinte să i se scurgă cu generozitate pe trup, nu va fi greu, în această situație, să-l evite pe Eden Cassidy.

În plus, mai mult ca sigur, va fi și el destul de ocupat cu serviciile de gazdă pentru a o mai lua pe ea în seamă.

Keira își aminti acum câtă satisfacție putuse citi pe fața lui Eden Cassidy când îi spusese că era văduvă.

Keira ieși, gânditoare de sub apă și se privi lung în oglindă.

Da, era văduvă, dar Dennis fusese ucis într-un accident de mașină cu doar două săptămâni înaintea pronunțării sentinței definitive a divorțului lor.

Tânăra oftă adânc și se înveli într-un prosop, după care intră în dormitor, deschise dulapul și scoase de acolo cea mai extravagantă rochie pe care o avea.

O cumpărase anume pentru astfel de ocazii, dar n-o îmbrăcase niciodată până atunci.

După ce o îmbrăcă, se duse la oglindă și se cercetă cu atenție.

Mătasea fină i se mula atât de strâns pe corp, încât părea a fi un alt strat de piele.

De obicei nu se îmbrăca atât de excentric, dar de astă dată, nu știa nici ea de ce, vroia să impresioneze.

Își aplică apoi un machiaj discret, așa cum făcea întotdeauna, și-și pieptănă cu grijă părul, lăsându-l să-i cadă în valuri pe umerii goi.

Se încălță pe urmă cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte și aruncă o ultimă privire critică asupra ansamblului.

Făcuse tot ce fusese posibil pentru a arăta în cea mai deplină formă a ei.

Spera ca noua ei înfățișare să-i taie pofta lui Eden Cassidy de a o mai acuza de tot felul de vulgarități, direct sau indirect.

Sala de bal a familiei Cassidy era extraordinar de spațioasă, astfel că nu fusese nicio problemă în a-i primi cu tot onorul pe cei patru sute de invitați, câți se strânseseră până la urmă, după cum o informă Daniel, la aniversarea bătrânului Samuel Ford.

Acesta era așezat pe un scaun cu un spătar foarte înalt, de partea cealaltă a încăperii, în momentul în care Keira intră la brațul lui Daniel prin ușa larg deschisă, sub privirile cercetătoare ale celor prezenți.

Keira își putu imagina imediat la ce se gândiră cu toții, în momentul apariției lor.

Ah, luate-ar naiba, Daniel că m-ai vârat în așa ceva, își spuse ea enervată, mai ales că Samuel Cassidy o străpunse cu o privire rece și plină de reproș.

Keira însă simți nevoia să-l caute pe Eden Cassidy.

Ah, nu!... își spuse ea imediat, nu era posibil! Nu putea fi interesată de un astfel de bărbat!...

— Keira, spuse Daniel, scuturând-o cu putere de braț. Te simți bine?

— Da, răspunse aceasta, îndepărtându-se puțin de el.

Daniel o privi întrebător, după care îi spuse zâmbind:

— Vino să te prezint lui Samuel Ford.

Uitându-se însă spre acesta, Keira observă că, exact în acel moment, Eden Cassidy se îndrepta și el spre același loc. Nu mai avea, așadar, cum să scape.

La urma urmei, își spuse ea apoi cu nonșalanță, de ce ar scăpa?...

Dacă intrase în horă, acum trebuia să joace...

— Ești pregătită? o întrebă Daniel.

— Bineînțeles, răspunse ea, hotărâtă.

În momentul următor, Daniel o conduse spre șirul de persoane gata să-l felicite pe faimosul Samuel Ford.

— Știi, îi șopti Daniel, doar în această clipă aș fi vrut să fiu cu zece ani mai în vârstă.

— Nu-ți face griji, îi răspunse Keira, arăți oricum de cel puțin douăzeci și nouă de ani, râse ea.

— Pe cuvântul meu, Keira, ești prima femeie din viața mea, care e tot atât de fantastică și în modul de a fi, precum

arată.

– Toate bune, domnișoară Strong? se auzi o voce ironică, în spatele lor.

Capitolul 3

– Tocmai mă pregăteam s-o prezint bunicului, pe Keira, răspunse Daniel și Eden Cassidy li se alătură, zâmbind sarcastic.

– Daniel!.... exclamă bătrânul fondator al concernului Ford– Cassidy, prinzându-și nepotul de braț.

– La mulți ani, Sam! răspunse acesta. Cum te simți?

– Ca orice bătrân care tocmai a împlinit optzeci de ani, replică acesta, privind-o pe Keira din cap până-n picioare.

Daniel se întoarse spre Keira, dar înainte de a apuca s-o prezinte bunicului lui, Eden Cassidy spuse, cu un zâmbet în colțul gurii:

– Sam, am plăcerea să ți-o prezint pe Keira Strong, șefa lui Daniel de la revista “Chloe”.

Daniel îi aruncă unchiului său o privire întrebătoare, dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

– Mă bucur să te întâlnesc, domnișoară Strong, răspunse Samuel Ford și-i întinse mâna. Știai că fiica mea a înființat această revistă cu doar puțin timp înainte de a se fi născut Daniel? E interesant că Daniel învață abc-ul meseriei chiar la această revistă. Am auzit că sunteți în fruntea publicațiilor din concern.

– Da, se pare că am reușit această performanță, surâse Keira, deși era extrem de emoționată din cauza faptului că-l simțea pe Eden Cassidy atât de aproape.

– Știu că asta înseamnă foarte multă muncă, replică Samuel Ford, plimbându-și privirea de la Keira la nepotul său și invers. De cât timp ești la revista „Chloe”?

– De cinci ani.

Eden Cassidy făcu o mișcare de aprobare și materialul fin al jachetei lui de seară atinse ușor umerii Keirei, care avu imediat un frison de plăcere în tot corpul.

– E un geniu, exclamă Daniel... Lucrează ca un sclav... Problema e că așteaptă ca și ceilalți să fie la fel ca ea, râse el. Vede că am o mulțime de lucruri de făcut și mă încarcă întotdeauna cu și mai multe.

– Atunci, în astă-seară, ți-ai invitat la dineu inamicul numărul unu, râse cu poftă Eden Cassidy și Sam surâse și

el din colțul gurii.

– Și eu și unchiul tău, te-am avertizat de nenumărate ori că dincolo de acești pereți nu vei fi primit întotdeauna pe un covor de roze, Daniel, spuse Samuel Ford.

– Ah, dar mirosul florilor nici nu-mi face bine, replică Daniel cu ochii strălucind și Samuel Ford râse din toată inima la acest răspuns.

– Dacă am însă în preajmă niște picioare ca acestea, continuă Daniel privind-o pe Keira cu ochi pofticioși, nimic nu mi se pare imposibil de realizat.

În acel moment, Keira simți trei perechi de ochi masculini ațintiți asupra ei și-și plecă privirile, stânjenită.

– Daniel, interveni Eden Cassidy, ce-ar fi să mergi cu Sam să mai vorbești câte ceva cu invitații?

Apoi, după plecarea celor doi, adăugă:

– Domnișoară Strong, ați vrea să-mi acordați acest dans?

Mai înainte însă ca tânăra să apuce să refuze, cum intenționase, Eden Cassidy o prinse în brațe și se strecură cu ea printre dansatori.

– E prea târziu să refuz? întrebă ea, caustic.

– Da, replică el și o strânse și mai tare la piept, ceea ce o făcu pe tânăra femeie să se

înroșească de emoție.

Eden Cassidy era un dansator foarte bun și Keira își

potrivi pașii după ai lui. În doar câteva minute se obișnuiseră atât de mult unul cu mișcările celuilalt, încât lăsaus impresia că au dansat de nenumărate ori împreună.

– Știi, sunt ani de zile de când n-am mai dansat, o informă Eden Cassidy, citindu-i parcă, gândurile.

Keira îl privi surprinsă și când colțurile gurii lui se ridicară într-un surâs seducător, tânăra femeie simți cum fiecare nerv al ființei ei intră în vibrație.

– Expresia ta sceptică îmi spune că nu mă crezi, domnișoară Strong, comentă el, cu același surâs devastator. Dar, adăugă el, ai cuvântul meu că e adevărat. N-am avut pur și simplu timp pentru asta. Crezi că Daniel a avut dreptate când a afirmat că sunt un robot?

– Numai dumneavoastră ați putea să răspundeți la această întrebare. Dar îmi pot imagina că sunteți extrem de ocupat, fiind patronul unui trust de presă de o asemenea amploare cum e Cassidy-Ford.

– Da, asta e foarte adevărat. Dar am în conducerea companiei oameni foarte competenți, așa cum sunt con-vins că ești și tu, domnișoară Strong. Sunt curios să-mi spui cum vezi revista „Chloe” peste un an?

– Cum? întrebă surprinsă Keira. Nu știu... Sunt mulțumită de ceea ce e revista acum... Dacă are succes în forma în care e acum, de ce s-o schimbăm?

– N-ai nicio idee în legătură cu ceea ce intenționez?

– Nu, răspunse Keira.

– Atunci, poate e mai bine să nu-mi divulg planurile...

Hai să vorbim despre altceva. Cum a murit soțul tău?

– Într-un accident.

– Cred că a fost foarte dificil pentru tine să treci peste asta.

– Da, suspină Keira. Deși Dennis și cu mine eram separați de multă vreme. Totuși, am suferit.

O vreme dansară în tăcere, fiecare pierdut în gândurile sale.

Keira încercă să vizualizeze fața fostului ei soț, dar nu reuși. Dennis fusese un bărbat destul de arătos, deși foarte slab. Așadar, total diferit de bărbatul puternic care o strângea acum în brațe.

Dar, se întrebă ea, ce o determinase să facă acum această comparație?

Keira începu să se înfurie pe ea însăși. Ce-i trecea prin cap?

Un bărbat ca Eden Cassidy nu putea fi interesat de o nimeni ca ea, își spuse Keira, dar când își ridică privirile spre el, ceva din expresia ochilor lui albaștri o asigură că greșea.

Ah, ce bârfe s-ar isca pe socoteala lor, dacă s-ar bănui

măcar că între ei doi era mai mult decât o relație de serviciu...

Keira se îndepărtă instinctiv...

Unde era Daniel?

Keira își plimbă ochii peste sala de bal și nu mică îi fu surpriza când realizează că cei mai mulți dintre invitați erau cu capetele întoarse spre ea și spre Eden Cassidy.

Își putea imagina ce credeau cu toții acum despre ea. Mai întâi nepotul, și acum unchiul...

Din fericire, în clipa aceea îl zări pe Daniel venind spre ei.

Observând disperarea de pe fața Keirei, îi spuse imediat lui Eden Cassidy:

– Te caută Megan, în legătură cu un fax de la New York, sau așa ceva... Pare important.

– Te las pe mâna lui Daniel, spuse Eden Cassidy surâzând, dar numai pentru urechile Keirei.

Restul serii, Daniel rămase alături de Keira și după ce dansaseră împreună câteva dansuri, o prezentă cu multă politețe unor membri ai familiei sale, care-și exprimaseră de altfel dorința de a o cunoaște pe Keira.

La un moment dat, în sală își făcu apariția și Eden Cassidy, însoțit de Megan Donnelly, la fel de elegantă și de rece ca înainte.

Keira încercă o clipă să și-i imagineze într-o scenă pasională, deși nimic din atitudinea lor nu lăsa să se întrevadă că ar fi implicați într-o relație extraprofesională.

Nu trebuie să mă mai gândesc la astfel de lucruri, își spuse imediat Keira. Viața personală a lui Eden Cassidy n-are de ce să mă intereseze pe mine.

– Hei, Dan!... Cat!... Ce mai faceți? se auzi o voce în spatele lor, la doar câteva momente după ce hotărâseră că vor face o pauză de dans...

– Ah, iartă-mă, continuă vocea, în timp ce Keira se întoarse spre bărbatul puțin mai în vârstă decât Daniel după toate aparențele și care se oprise exact în spatele Keirei. Arăți exact ca... Mă rog, te-am confundat cu altcineva, adăugă el, dar se opri brusc, observând privirile pline de reproș ale lui Daniel.

Keira zâmbi amuzată, iar Daniel se grăbi să facă prezentările:

– Keira, acesta e Rick Jansen, un foarte bun prieten de-al meu. Rick, am plăcerea să ți-o prezint pe șefa mea, Keira Strong.

– Șefa ta? Ah!... Îmi face plăcere, răspunse Rick, plimbându-și admirativ privirea peste trupul Keirei. Deci... bătrâne Dan, chiar e adevărat că ți-ai luat o slujbă.

– Da, mă tem că e foarte adevărat, râse Daniel.

– Nu cred până nu voi vedea cu ochii mei minunea asta, replică Rick. Și chiar ești șefa lui? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Mmm... Nu mai e niciun post liber în departamentul vostru?

– Niciunul la care să te pricepi tu, răspunse Daniel. Keira, ignoră-l, te rog... Stai mult pe-aici, Rick?

– Nu, am venit doar pentru a-l saluta pe bătrânul Sam. N-am ajuns mai devreme, pentru că am avut ceva probleme cu mașina. În plus, Gina – prietena mea, adăugă el întorcându-se spre Keira– vrea să facem o plimbare în afara orașului. Te găsesc mai târziu, bătrâne? îl întrebă el pe Daniel, pregătindu-se să se îndepărteze.

Daniel încuviință și tânărul se îndreptă spre ieșire.

Keira se întoarse spre Daniel, care păru extrem de încurcat.

– E atât de cald aici, sau mi se pare mie? întrebă acesta, slăbind puțin nodul cravatei. Hai să ieșim afară...

– Ah, dar mă simt foarte bine, răspunse Keira.

– Doar zece minute, Keira, o rugă Daniel. Nu vreau să ies de unul singur, continuă el și o prinse pe Keira de braț, pentru a o conduce prin cele două uși larg deschise.

Când ajunseră pe peluza din fața casei, Daniel respiră ușurat:

– E relaxant aici, nu-i așa? spuse el.

- Minunat, răspunse ea, cu ușoară ironie.
- Aș da orice dacă aș putea să scap acum de acest costum hidos, comentă el. Prefer îmbrăcămintea lejeră de o mie de ori.
- Da, dar nu e posibil să te îmbraci astfel la aniversarea bunicului tău. Am văzut că e foarte mulțumit și fericit de această petrecere.
- Dar el se bucură întotdeauna de orice petrecere, replică Daniel râzând. Tu cum te simți? Nu e chiar atât de rău cum ai crezut, nu-i așa?
- Nu, într-adevăr.
- Cred că îți datorez o explicație, spuse Daniel încet. Numai că nu știu de unde să-ncep. E... destul de complicat...
- Pot paria că e vorba de Cat, nu-i așa? Deci... cine e Cat?
- O prietenă.
- Ceva îmi spune că e mai mult decât atât, dar nu vreau să mă amestec în viața ta privată, replică tânăra femeie.
- Keira... E doar o prietenă... Am întâlnit-o la școală, când aveam șaisprezece ani. Cat e mai mare decât mine cu o lună... Ți-am spus că prefer fetele mai în vârstă decât mine, adăugă el râzând. Nu e atât de frumoasă ca tine și Rick a spus într-adins ceea ce a spus, pentru că n-avea cum

să te confunde cu Cat, care e roșcată.

– Da, și cum ea n-a putut să vină cu tine în seara asta, m-ai ales pe mine s-o înlocuiesc. Nu cred că îmi place cum ai procedat, Daniel.

– Nu, nu te-am invitat doar pentru că n-a putut ea să vină. Și Cat știe de tine.

– Ah, înțeleg... E o relație modernă.

– În ultimii doi ani am ieșit mult împreună și am gânduri serioase cu ea, dar deocamdată e o relație platonică.

– Și de ce n-ai chemat-o în seara asta? Sau n-a vrut să vină?

– Păi... știi... Nu-i place să-l întâlnească pe unchiul meu. Îi pare un om foarte dur, deși nu e așa.

– Ah, chiar așa? replică ironic Keira.

– De altfel, nici Eden n-o prea înghite.

– De ce?

– Pentru că Eden e în niște dispute cu Doug Craigie, tatăl ei.

– Cred că vei găsi totuși un prilej potrivit pentru a spune familiei tale ce fel de intenții ai cu această fată.

Daniel își duse un deget la buze, anunțând-o astfel pe Keira să nu mai vorbească despre aceste probleme, pentru că se auzeau niște pași apropiindu-se.

Peste câteva clipe, Eden Cassidy era deja în fața lor, zâmbindu-le ironic.

– Am simțit nevoia să ne răcorim puțin după atâta dans, îi spuse Daniel și Keira încuviință ușor din cap, prinzându-l pe tânăr de braț.

– Și puteați ieși doar împreună? întrebă cu ironie Eden Cassidy.

– Păi... tocmai vroiam să intrăm din nou înăuntru, replică Daniel. Mergem, Keira?

– Bineînțeles, spuse aceasta și se îndreptă cu Daniel spre ușă.

– Oh, domnișoară Strong... Aș vrea să vorbesc ceva cu tine. Ne poți scuza câteva momente, Daniel? întrebă Eden Cassidy.

Obrajii lui Daniel se înroșiră de indignare.

– Voi aștepta aici.

– Vreau să discut o problemă de afaceri cu șefa ta, Daniel, replică pe un ton destul de aspru Eden Cassidy. Între patru ochi, adăugă el.

– Ascultă, Eden, dacă intenționezi să vorbești cu Keira despre mine, atunci e mai bine să fiu și eu de față, replică iritat Daniel.

– Ah, iată-te, Dan, se auzi în acel moment din pragul ușii și în clipa următoare Rick Jansen se apropie de ei. Am niște

probleme cu mașina. Crezi că m-ai putea ajuta?

– Du-te, Daniel, îi spuse Eden Cassidy cu fermitate. Ne vedem, mai târziu, înăuntru.

Daniel se îndepărtă împreună cu Rick, nu înainte însă de a-i arunca Keirei o privire plină de nemulțumire.

– Ah, Rick a sosit la momentul potrivit, comentă Eden Cassidy, când se văzu doar cu tânăra femeie.

– Cum ați putut să-i faceți asta lui Daniel? întrebă Keira, iritată.

– Ce anume?

– Ați venit aici tocmai pentru a-l alunga de lângă mine.

– Nu e adevărat, dar, oricum, acum nu vreau să mai discutăm despre nepotul meu. Vreau să discut cu tine o problemă de altă natură. Doresc să-ți sugerez să te folosești de timpul petrecut aici pentru a avea niște... avantaje... Îți promit că nu vei regreta... Eu sunt o persoană experimentată... Și tu la fel, cred... De ce să-ți pierzi vremea cu un puști?

Capitolul 4

Keira îl privi uimită, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Eden Cassidy chiar îi făcea o asemenea propunere? Nu, nu putea fi adevărat. Nu auzise bine... Un om cu poziția lui socială nu se putea preta la așa ceva.

– Vă rog să mă iertați, răspunse Keira foarte încurcată... Dar... cred că n-am auzit bine ce ați spus...

– Da, cred că ai ceva probleme în a mă înțelege, domnișoară Strong. De astă dată, însă, cred că am fost destul de clar, așa că nu-mi dau seama ce anume te nedumerește astfel...

– Am înțeles, domnule Eden Cassidy, doar că v-am oferit o șansă să vă prezentați scuze pentru ofensa pe care mi-ați adus-o. Sper că nu vă așteptați să marșez pe ideea

dumneavoastră, care îmi pare extrem de neserioasă.

– Vă asigur, domnișoară Strong, că n-am fost în viața mea, mai serios decât în acest moment.

– Nu vă cred, domnule Cassidy. Cum puteți să faceți astfel de propuneri unei femei pe care o cunoașteți de atât de puțin timp? E obscen...

– Haide, domnișoară Strong... Știi că ești o femeie extraordinar de atractivă. De ce îți subestimezi puterea de atracție?

– Vă asigur că îmi cunosc și calitățile și defectele, domnule Eden Cassidy. Și nu cred că dacă v-ați fi simțit atras de mine în mod serios ați fi putut să-mi vorbiți în modul în care ați făcut-o, despre venirea mea aici cu Daniel. Oricum, pot să vă asigur încă o dată că între mine și el n-a fost, nu este și nu va fi niciodată nimic.

– Poate sunt foarte interesat de tine și tocmai de aceea am vorbit cum am vorbit...

– Eu nu sunt interesată de o relație cu dumneavoastră, domnule Eden Cassidy, răspunse Keira cu răceală.

– Nu? Întrebă el, privind-o cu insistență. Ești sigură?

– Dacă sunt sigură? Bineînțeles că sunt... N-am intrat și nu voi intra niciodată într-o relație de genul celei la care vă gândiți dumneavoastră, cu un bărbat pe care l-am întâlnit pentru prima oară în viața mea.

– Dar între noi doi a fost... o scânteie... Am simțit asta în timp ce am dansat cu tine și sunt sigur că și tu ai simțit la fel... Am dreptate, Keira?

Modul în care Eden Cassidy îi rostise numele de botez fusese atât de senzual și de cald, încât tânăra își simți nervii întinși la maximum... Îl dorea, într-adevăr, cum nu mai dorise niciodată pe nimeni în toată viața ei.

– Vă asigur că vă înșelați, răspunse Keira, încercând să folosească un ton cât mai distant cu putință. Sunt surprinsă că sunteți atât de naiv.

Eden Cassidy râse ușor și Keira simți că i se înmoaie genunchii.

– Ah, vrei să spui că am o imaginație foarte bogată, nu-i așa? Da, probabil că am, în situațiile... intime, surâse el. Totuși, nu cred că m-am înșelat cu privirea la atracția fizică extraordinară, care există între noi.

Keira scoase o exclamație plină de sarcasm și-i întoarse spatele, vrând să intre în casă. După ce făcu însă câțiva pași, se întoarse nervoasă și-i spuse, privindu-l cu flăcări în ochi:

– Cred că această conversație ridicolă a ajuns prea departe, domnule Cassidy. Vă repet... Nu sunt interesată de o relație cu dumneavoastră...

– Iar eu, domnișoară Strong continuu să fiu cât se poate de interesat de tine.

– Dar de ce de mine?
– Cum de ce? Pentru că ești o femeie foarte atrăgătoare.
– Ah, da... Sunt de-a dreptul fatală, surâse ea cu ironie...

Eden Cassidy nu-i răspunse imediat, astfel că tânăra femeie continuă:

– În cercurile în care trăiți dumneavoastră, domnule Eden Cassidy, nu cred că nu aveți ocazia să întâlniți femei frumoase.

– Ai dreptate, dar tu ești și inteligentă, pe deasupra.
– Inteligentă? Dacă aș fi fost cu adevărat, n-aș fi stat să vă ascult nici măcar o clipă și v-aș fi întors spatele imediat...

– Dacă ai fi făcut-o, eu aș fi procedat la fel... Sunt pentru egalitatea între sexe...

– Ha! Mai aveți puțin și îmi veți spune că sunteți fragil și vulnerabil. Cred că vă place să jucați o mare diversitate de roluri.

– Crezi că sunt teatral? Sau... crezi că-mi place să zbor din floare-n floare?

– În mod sigur, răspunse Keira, sarcastic. Acum, aș vrea să mă retrag... Mă simt obosită.

– Vrei să fugi, Keira?

– Nu mă interesează să fiu pătașă la jocul

dumneavoastră, domnule Eden Cassidy.

– Limbajul tău fizic îmi spune cu totul și cu totul altceva, replică el și o mângâie ușor pe gât.

Keira începu să tremure și obrajii i se înroșiră la atingerea lui.

– Cu doar câteva ore în urmă mi-ați sugerat că nu sunt destul de bună pentru nepotul dumneavoastră, iar acum îmi faceți curte? Noroc că v-am intuit foarte clar intențiile, spuse ea și dădu din nou să se îndepărteze. Se întoarse însă și de astă dată, pentru a-i arunca zeflemitor peste umăr:

– Și– ca să folosesc un clișeu arhicunoscut... Nu mă căutați... Vă voi suna eu... Noapte bună, domnule Eden Cassidy.

Spunând acestea, Keira se retrase pentru a se întoarce în sala de bal, fără a se mai uita în urmă, pentru a vedea dacă el o urmează.

Îl căută pe Daniel pentru a-i ura noapte bună, după care urcă în dormitorul care-i fusese rezervat.

A doua zi dimineată, când Daniel și Keira intrară în sala de mese pentru micul dejun, Burton îi informă că Megan și Eden Cassidy plecaseră deja în oraș.

După un ciocănit nervos în ușă, asistenta Keirei intră valvârtej în biroul acesteia, fluturând agitată un ziar.

– De cât timp ne cunoaștem, noi, Keira? întrebă Roxie Denahey, fără nicio formulă preliminară de salut, după care se trânti în scaunul din fața șefei sale, aruncându-i în față jurnalul.

– Chiar vrei să-mi amintesc că au trecut deja douăzeci de ani? întrebă Keira râzând, amintindu-și zilele din școala primară...

– Da... Au trecut douăzeci de ani, Keira Strong... Chiar nu merit, în cazul ăsta, să-mi spui și mie când în viața ta se întâmplă un lucru atât de extraordinar ca cel despre care am citit astăzi în ziar?

– Nu știam că mi s-a întâmplat ceva atât de extraordinar...

– Vrei să spui că pentru tine, participarea la un astfel de eveniment a fost fără importanță? Un eveniment care ocupă toate paginile sociale ale ziarelor de astăzi?

Într-adevăr, se gândi Keira, uitase că petrecerea dată în cinstea marelui Samuel Ford va fi în atenția tuturor publicațiilor. În mintea ei nu mai existase decât o singură persoană: Eden Cassidy.

– Să nu-mi spui că n-ai văzut articolele astea până acum, continuă Roxie, și adăugă după ce văzu expresia de

nedumerire de pe fața Keirei:

– Atunci lasă-mă să fiu eu prima care ți le semnalează.

Keira smulse însă imediat jurnalul din mâna asistentei ei și exclamă uimită la vederea pozelor...

– N-am știut că am fost fotografiată, spuse ea, uitându-se cu ochii ieșiți din orbite la cea mai mare dintre cele șase sau șapte fotografii expuse, în care Eden Cassidy era atât de aproape de ea, încât umărul lui părea lipit de al ei.

– Citește și nota, spuse Roxie îmbufnată, dar Keira se așează mai bine în scaun și-și fixă prietena ca și cum ar fi avut în față cea de-a opta minune a lumii.

– Bine, atunci ascultă, continuă Roxie: „, Samuel Ford a fost felicitat călduros la împlinirea celor optzeci de ani de o serie întreagă de personalități, printre care nepotul său, Daniel Ford Cassidy – în dreapta, Eden Cassidy – stânga și Keira Strong, redactor-șef adjunct la revista „Chloe”, una dintre cele mai cunoscute publicații ale companiei Ford– Cassidy.”

– Nu mi-ai spus că vei merge la această petrecere, care a fost una dintre cele mai importante din acest an, îi reproșă Roxie.

– Dar tu ai fost plecată și Daniel m-a invitat abia joi...

– Daniel? Daniel Cassidy?... Și cum ai putut să nu-mi

spui nimic despre asta?

– M-a rugat să ies cu el...

– Și ai ieșit cu un bărbat atât de tânăr?

– Te rog, Roxie, n-a fost o întâlnire de amor... A avut nevoie de cineva care să-l însoțească la petrecerea bunicului lui și... eu am acceptat.

– Și pe urmă l-ai lăsat baltă ca să te cuplezi cu Eden Cassidy, care e mult mai influent, nu-i așa?

– Roxie, sper că nu vorbești serios.

– Oricum... dacă știam că te interesează bărbații mult mai tineri decât tine...

Keira își fixă prietena cu o privire incredibil de dură, pentru stilul ei.

– Știi de când lucrăm împreună?

– Roxie, mai ai multe întrebări de felul acesta? Sigur că știu. De zece ani... Ultimii cinci aici, la „Chloe”.

– Și cred că ți-am stat aproape ori de câte ori ai avut probleme. Spune-mi... În ultimii trei ani, de când a murit Dennis, cu câți bărbați te-ai văzut și mie nu mi-ai vorbit despre ei?

– Cu vreo câțiva, răspunse Keira și Roxie făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Eu nu știu decât de cowboyul ăla cu care, din fericire, ai terminat-o foarte repede.

– Da, pentru că n-am vrut să mă mut la țară și el n-a vrut să vină la oraș, replică surâzând Keira.

– Ah, da, stai puțin... Mi-ai spus și de avocatul ăla care nu avea simțul umorului, acum mi-aduc aminte.

– Roxie, de ce trebuie să vorbim acum de ei? I-am și uitat. Știi că nu vreau să mai am nicio relație serioasă, cu niciun bărbat...

– Chiar nu vrei să ai și tu pe cineva noaptea, lângă tine?

– Roxie... Cum îți permiți să vorbești astfel cu șefa ta? Întrebă Keira cu falsă nervozitate și Roxie își dădu ochii peste cap.

– Ah, ce să-ți spun?... replică aceasta. Oricum, n-am venit să vorbesc în calitate de asistentă a redactorului-șef adjunct de la revista „Chloe”, ci în calitate de prietenă a ta, de o sumedenie de ani. Și ceva mă face să bănuiesc faptul că Eden Cassidy ți-a oferit fructul oprit.

– Roxie, începi să devii absurdă.

– Ai cuvântul meu, Keira, uită-te doar la fotografie... Se vede cale de-o poștă că Eden Cassidy e interesat de persoana ta.

Keira dădu nepăsătoare din mâini.

– Știu cu precizie, continuă Roxie, că în momentul în care îți va înmâna mărul roșu și strălucitor, nu-l vei refuza. Mama lui a fost foarte inspirată când l-a botezat Eden,

pentru că e imposibil să-l privești fără să simți că în brațele lui poți fi, într-adevăr, în paradis.

Keira nu știa dacă, în acel moment, era cazul să se înfurie sau să râdă, dar, oricum, nu avu prea mult timp să se mai gândească la asta, pentru că în acel moment intră în birou Dianna Forester, și ea redactor la revista „Chloe”.

– Vă vine să credeți că e din nou luni? întrebă ea, fără niciun alt preambul, dând buzna în birou. Mi-am petrecut weekendul pe iahtul lui Tonny și sunt absolut terminată...

– Dar văd că amândouă v-ați destrăbălat în weekendul ăsta, numai eu am stat acasă, să gospodăresc.

– Eu știu că m-am distrat de minune, spuse Dianna, dar tu unde ai fost, Keira?

Roxie întinse jurnalul pe birou și puse un deget pe fotografia în care era Keira.

– Ai fost la petrecerea lui Samuel Ford? întrebă Dianna, cu uimire. N-am știut că ești atât de apropiată de această familie.

– Nici nu sunt. I-am făcut lui Daniel o favoare, atâta tot.

– De ce nu mi-a cerut mie favoarea asta? întrebă Roxie, pe un ton plângăreț.

– Ah, a fost o decizie luată în ultimul moment, răspunse Keira. Și-acum, vă rog să mă lăsați singură, până după prânz... Am foarte mult de lucru.

Cele două tinere ieșiră încet din birou, cu o expresie bosumflată.

– Ne vedem mai târziu, le spuse surâzând Keira.

După plecarea lor, însă, tânăra jurnalistă constată imediat că numai la lucru nu-i stătea capul...

Imagina lui Eden Cassidy îi reveni obsesiv în minte și Keira se lăsă pe spate, cu ochii închiși, încercând să se relaxeze. Trebuia să facă o mulțime de treburi în acea zi și nu putea să se lase pradă amintirii a ceea ce se petrecuse în weekend.

Ușa se deschise însă din nou după o bătaie scurtă și în încăpere își făcu apariția Daniel.

– Keira? spuse el, pentru a atrage atenția femeii care căuta ceva cu mare atenție, printre hârtiile înșirate pe masă.

– Trebuie să știi că sunt foc și pară astăzi, Daniel, replică ea fără a-și ridica privirile, așa că ar fi mai bine să pleci și să nu mă mai deranjezi.

– Ah, sunteți chiar atât de ocupată astăzi, domnișoară Strong? se auzi imediat o voce, din pragul ușii deschise...

Keira își înălță capul și ochii i se fixară, uimiți, în irișii mai albaștri decât orice albastru pe care-l văzuse până atunci în viața ei.

– Ce doriți? întrebă ea, tăios, aproape fără să se

gândească. Ăăăă... Vreau să spun, adăugă însă imediat... Sunt îngrozitor de ocupată... Iertați-mă, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar...

Keira făcu un gest semnificativ spre teancurile de hârtii de pe masa ei.

Eden intră câțiva pași în cameră și se opri foarte aproape de biroul ei.

Daniel îl urmă imediat.

Ce vroiau? Se întrebă Keira imediat.

– Dacă ați venit să-mi cereți permisiunea să-i permit lui Daniel să iasă pentru prânz, atunci... e liber, spuse ea.

Eden Cassidy se așează cu un gest ostentativ pe scaunul din fața ei și își întinse picioarele pe podea.

– Da, m-am gândit să invit pe cineva la prânz, dar nu pe Daniel.

Să ia masa cu el? Își spuse Keira. Probabil glumește. Continua să încerce s-o atragă în patul lui?

– Dacă vreți să știți ceva despre revistă, atunci vă rog s-o întrebați pe Dianna.

– Exact asta am făcut dimineată, răspunse Eden Cassidy. Ție vroiam doar să-ți propun să iei prânzul cu mine.

– Mă tem că sunt mult prea ocupată astăzi, răspunse Keira, uimită ea însăși de fermitatea cu care vorbise.

– Dar trebuie să mănânci...

– Voi trimite să-mi aducă un sandviș, replică ea.

– Dacă vrei să mănânci doar un sandviș, vei putea...

Dar nu-l vei lua în birou.

Ah, se gândi Keira, își imagina că voi ieși să-mi pierd atâta timp pentru un sandviș? Dacă ar fi să meargă împreună într-un restaurant interesant, ar fi altceva...

– Nu preferi să mergi la un restaurant, Keira, pentru a avea un prânz decent? întrebă Daniel. Nu-ți face bine să mănânci pe fugă.

– Eu am făcut deja o rezervare la restaurantul din incinta firmei, unde se mănâncă foarte bine. Mergem, Keira?

– Nu, nu pot, îmi pare rău... Sunt într-adevăr foarte ocupată.

Eden Cassidy se întoarce spre nepotul lui:

– Daniel, nu e nevoie să ne însoțești, ești liber, dacă vrei sau poți să te întorci la muncă... Faci exact cum consideri. Ne vom vedea mai târziu...

– Nu-ți face iluzii, replică Daniel. Nu mă vei mai prinde astăzi, pentru că am și eu o serie întreagă de treburi de făcut. Ne vom vedea abia diseară, răspunse Daniel iritat. și ieși...

– De ce a trebuit să-l umiliți, astfel pe Daniel în fața mea?

– Ai fi preferat să vină cu noi?
– Nu din motivele la care vă gândiți dumneavoastră.
– Oricum, nu vreau să mai vorbim despre nepotul meu.
Nu ne face bine la digestie să discutăm la masă în contradictoriu, continuă Eden Cassidy.

Cu un surâs abia vizibil, Keira ieși în hol.

Ah, dacă n-ar fi atât de îngrozitor de atractiv, își spuse Keira, privindu-l cu coada ochiului.

După ce se așezară la o masă cu vedere spre port, Keira își dădu seama că n-avea deloc poftă de mâncare.

– Ce vrei să mănânci? o întrebă el.

– Nu știu, răspunse Keira cu buzele lipite de dinți încă de la intrarea în restaurant, când văzu toate privirile ațintite asupra lor. Nu mi-e foame.

– Două sandvișuri, îi spuse Eden Cassidy chelnerului care își făcu imediat apariția la masa lor. Și o sticlă de vin. Același pe care îl beau eu întotdeauna.

– Dumneavoastră ce doriți, domnule Cassidy? întrebă Keira.

– Tu ce crezi că doresc? răspunse el, pe un ton indolent...

– N-aș putea să vă spun exact, domnule Cassidy, dar cred că șeful unui conglomerat media cum e cel pe care-l conduceți nu-și invită unul dintre cei mai neînsemnați

subalterni la restaurant doar pentru a mânca împreună un sandviș.

– Dar tu nu ești un subaltern oarecare... Ești o femeie foarte atractivă. Oricum, Keira, te-am invitat să discutăm niște probleme de afaceri. Am pentru tine o ofertă pe care sper că nu o vei refuza, spuse el și sorbi încet din paharul cu vin.

Keira îi urmări cu atenție gestul, simțind cum toată ființa ei tânjește de dorință. Luă și ea paharul din fața ei, încercând să-și concentreze atenția asupra licorii aurii, pentru ca Eden Cassidy să nu-i observe tulburarea.

– Înainte însă de asta, continuă Eden Cassidy, aș vrea să-mi spui dacă știi ceva despre revista „Natural Life”...

Keira îl privi surprinsă.

– Cred că ai înființat această revistă cu cinci ani în urmă, împreună cu o prietenă.

– Da, cu o colegă de școală. Eram amândouă în primii ani de jurnalism și vroiam să vedem cum ne descurcăm.

– Dar ați vândut-o, din câte știu.

– Da. Am primit un preț foarte bun din partea companiei Ford – Cassidy și ne-am gândit că e mai bine așa. Dar cred că știți toate astea.

– Vreau să știu care a fost motivul real pentru care ați vândut revista, continuă Eden Cassidy.

– Gail, partenera mea, s-a căsătorit și a făcut doi gemeni. După asta, n-a mai putut să se dedice revistei.

– Ai idee de ce Cassidy-Ford a renunțat, după un timp, la această publicație? Ce crezi că n-a mai mers?

Keira tăcu. În schimb, își bău vinul încet, până nu mai rămase nimic.

– Te rog să fii cât mai sinceră cu putință cu mine, adăugă Eden Cassidy. Ai fost onestă până acum, în toate răspunsurile tale. Ba chiar brutală câteodată, așa că nu văd de ce nu mi-ai răspunde acum la fel de sincer. Te asigur că am nevoie să știu opinia ta.

– Pentru că, având multe alte reviste, Cassidy – Ford n-a mai investit în promovarea revistei nimic. Noi am avut succes pentru că am cercetat permanent piața în domeniu și ne-am conformat cerințelor ei. Pot să greșesc, bineînțeles, dar cred că asta a fost în primul rând cauza pentru care revista nu s-a mai vândut atât de bine ca înainte.

Niciunul dintre ei nu mai scoase un cuvânt și continuară să mănânce în tăcere. Abia după ce Keira împinse farfuria goală deoparte, Eden Cassidy îl chemă pe chelner și comandă cafea.

– Da, spuse apoi, Eden Cassidy, gânditor...

– Mi-ați cerut opinia... V-am spus ce cred...

– Nu știu dacă mi-ai spus chiar tot... Uite ce e, Keira, continuă Eden Cassidy. Poate am început această relație pe un picior greșit, dar nu vreau să mai continuăm să fim în vreun conflict, unul cu celălalt... Am vorbit cu Daniel și m-a asigurat că între voi e doar o relație de prietenie.

– Dar asta v-am spus și eu...

– Da... Te rog să primești scuzele mele.

Keira își plecă privirile și după ce se gândi câteva minute, își ridică fruntea și încuviință... Expresia ei, însă, lăsa să se întrevadă foarte clar că nu lăsa totuși garda jos.

– În afară de asta, aș vrea să-ți spun că știu că ești o profesionistă desăvârșită.

– Nu sunt eu pionul principal la revista „Chloe”, domnule Cassidy... Astfel că nu pot să spun că am vreun merit deosebit.

– Pentru numele lui Dumneaeu, spune-mi Eden... Nu poți accepta complimentul meu?

– Dacă n-ar fi implicate și alte persoane în munca la această revistă, aș accepta, desigur.

Eden Cassidy scoase un oftat adânc...

– Bine... Să lăsăm asta... Vreau să vorbim despre „Natural Life"... Cercetările noastre au dovedit că e un climat foarte bun acum pentru a republica această revistă.

– Ah, chiar intenționezi asta? întrebă Keira renunțând la

formula de politete de până atunci.

– Da, mă gândesc la asta, răspunse Eden Cassidy, privind-o cu atenție.

– Și în cât timp crezi că va fi asta, dacă o vei face?

– În vreo două luni. Am cercetat deja piața și acum sunt aici să-ți propun să fii redactorul–șef al acestei reviste. Ce zici de asta?

– Dacă vrei ca această publicație să ajungă la succesul la care a fost inițial, va trebui să diversifici aria articolelor. O revistă restrânsă la subiecte socio-economice se adresează unui public mai restrâns și ca atare...

– Ce spui, deci? o întrerupse el. Ești de acord să fii redactorul-șef al acestei reviste? Ai mai făcut asta înainte și ai avut succes.

– Eu? Dar de ce eu? întrebă Keira după o ezitare. N-aș vrea să plec de la „Chloe”, în acest moment.

– Poți face ambele slujbe, replică el. Îți dau un timp de gândire.

– Sunt flatată, răspunse Keira, dar... Nu știu... Nu-mi place să schimb locul de muncă...

– Dar nu e o schimbare. Poți face foarte ușor ambele slujbe...

– Și cine va lucra pentru noua revistă?

– Îți poți alege singură echipa.

– Și voi avea ultimul cuvânt întotdeauna, cu privire la ceea ce public și ce nu?

Eden Cassidy dădu ușor din cap.

– Da. Cred foarte mult în tine.

Keira căzu pe gânduri. Era un tip de muncă la care visase mereu, după ce renunțase la căsătorie... Era tot ce avea nevoie pentru a începe o carieră solidă. Acum nu trebuia decât să ridice mâna și să accepte această ofertă extraordinară. De ce ezita?

– Așadar, aștept să te hotărăști, spuse Eden Cassidy, uimit că tânăra nu se putea hotărî pentru o muncă în care prestigiul ei ar fi crescut înzecit...

Keira îl privi lung, incapabilă de a lua vreo decizie... Poate avea nevoie să se gândească la toate astea în singurătate, departe de prezența lui atât de tulburătoare, își spuse ea.

Capitolul 5

Daniel bătu o singură dată, scurt, în ușa biroului Keirei și intră fără a mai aștepta vreun răspuns.

– L-am văzut pe Eden îndreptându-se spre biroul lui, așa că am venit să te caut. Cum a fost prânzul?

– Excelent, răspunse Keira cu un zâmbet cam fără chef.

– Cred că i-ai lipsit, dacă te-a căutat astăzi... Sunt convins că până la sfârșitul zilei te va mai căuta cel puțin o dată.

– Ascultă, Daniel. N-am timp să discut astăzi despre asemenea nimicuri. Dacă ții totuși cu tot dinadinsul să vorbim despre astea, s-o lăsăm te rog pe mâine.

– Ah, văd că te-a indispus din nou, replică el și Keira făcu o grimasă de plictiseală.

– Nu, și deși nu e problema ta, pot să-ți spun că am discutat doar afaceri.

– Știi?... I-am vorbit lui Cat despre tine și aranjasem ca astăzi să luăm prânzul împreună, dar Eden mi-a dat toate planurile peste cap. Am crezut că fac infarct când am auzit că vrea să iei prânzul cu el... Cat aștepta să-i spun ora la care să fie aici.

– Dar ai fi putut să profiți de ocazie pentru a îmbunătăți relațiile unchiului tău cu Cat.

– Nu era un moment tocmai potrivit. Am observat că Eden a devenit foarte interesat de tine... Deci... Ce anume s-a petrecut între voi în timpul weekendului și eu n-am aflat până acum?

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? Întrebă Keira cu ochii în foile de pe masa ei.

– Faptul că amândoi încercați să pretindeți că nu s-a întâmplat nimic, răspunse Daniel așezându-se pe scaunul din fața ei și examinând-o cu atenție. Sigur nu ți-a făcut curte când te-am lăsat singură cu el?

Keira simți cum i se aprinde toată fața:

– Daniel! izbucni ea, destul! Sunt obosită de toată această problemă.

– Aha! replică Daniel, în sensul că răspunsul ei era cât se poate de edificator.

– Încetează, Daniel, n-a fost nimic, răspunse Keira uitându-se semnificativ la ceas. E trecut de cinci... Ai rămas deja peste program.

– Am stat peste program? Keira, mă faci să mă simt ofensat. Știi că nu mă uit niciodată la ceas, pentru a sta exact cât e prevăzut în program.

– În regulă, dar eu am de lucru și vreau să mă lași să-mi văd de treabă.

– Înțeleg că nu vrei să vorbești despre asta, dar eu mă simt responsabil. Dacă nu te luam cu mine în weekendul trecut, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

– Daniel! îl muștră din nou Keira.

– Bine, nu mai vorbesc despre asta, dar am vrut să te apăr...

– Să mă aperi?

– Da... Eden a avut o mulțime de femei de-a lungul timpului și le-a lăsat pe toate... Doar Megan nu știu cum a rezistat. Am vrut să te feresc să intri în necazurile pe care ți le poate aduce unchiul meu. Nu m-a interesat niciodată niciuna dintre cele cu care s-a colat el, dar tu ești altfel, Keira.

Keira se lăsa pe spate în scaunul ei, simțind cum i se strânge inima de durere, pentru că era convinsă că Daniel avea dreptate.

– Nu intenționez să mă cuplez cu unchiul tău, răspunse ea cu răceală.

– Am vrut doar să știi ce fel de trecut are.

– Toți avem un trecut, Daniel...

– Da, dar ți-am spus asta pentru că am avut impresia că între voi se înfiripă ceva... E un bărbat atractiv și e și foarte bogat...

– Drăguț din partea ta, Daniel. Până acum mi-a spus Eden acest refren, și acum începi tu...

– Poate are nevoie de o femeie care să-l scape de el însuși, în primul rând. Poate ești tu aceea, Keira...

– Daniel! izbucni din nou Keira, dar atât de tare, încât de data asta Daniel făcu câțiva pași înapoi...

– Bine... Subiect închis. Ne vedem mâine, Keira.

Tu și Eden!... își spuse Keira iritată, imediat după ieșirea lui Daniel.

Indubitabil, era foarte atrasă de Eden Cassidy, dar n-avea niciun chef să fie trecută pe lungă listă a victimelor lui.

Îi oferise o slujbă la care visase de multă vreme, era adevărat, dar nu vroia ca asta să-i complice viața privată. Tot ce o interesa era ca revista pentru care lucra să aibă succes...

Nu putea nega faptul că Eden Cassidy era extrem de

atractiv, dar având în vedere trecutul lui în materie de femei, nu se putea lăsa pradă sentimentelor fără a risca să se trezească într-o situație în care își putea pierde liniștea atât de necesară bunului mers al carierei la care ținea așa de mult.

Hotărâtă să nu se mai gândească la nimic în afara treburilor pe care le avea de făcut pentru slujba sa, Keira luă o foaie de hârtie și un stilou și începu să noteze câteva sugestii cu privire la noua apariție a revistei „Natural Life”.

Nu reuși însă să se concentreze de-ajuns, așa că își făcu ordine pe birou pentru a se pregăti să meargă acasă.

Se va odihni, și mâine dimineață va putea să se gândească mai liniștită la toate aceste lucruri.

***

Urmare două zile în care toată lumea începu să vorbească despre relansarea revistei „Natural Life” și despre promovarea Keirei.

În dimineața aceea, Eden Cassidy și Denver Clarkson urmau să vină în biroul Keirei pentru a pune la punct ultimele amănunte cu privire la noul ei post.

Când auzi bătaia în ușă, Keira trase adânc aer în piept înainte de a răspunde.

Cel care dădu însă buzna în birou, fu Daniel:

– Ia-mă cu tine, Keira, spuse el rugător, prinzându-i mâinile. Știi că sunt un nimic fără tine. Sunt în stare să muncesc ca un sclav, doar să fiu în echipa ta.

– Pe toți sfinții, Daniel, nu știi că pereții ăștia au urechi? șopti cu nervozitate Keira. Nici nu știi cine te poate auzi.

– Toată lumea știe deja...

– Da, toată lumea știe că am fost la petrecere cu tine și toți mă întrebă de ce...

Daniel surâse, amuzat:

– Cum de ce... Arhicunoscutul șarm al familiei Cassidy a fost de vină.

Keira făcu o grimasă, nemulțumită de răspunsul primit.

– Oricum... Ce spui, atunci?... continuă Daniel.

– Despre ce, exact?

– Despre noua revistă. Pot să vin cu tine? Ai spus că ești mulțumită de modul în care lucrez, îți amintești?

– Da, sunt mulțumită, dar am crezut că îți place aici, la „Chloe”.

– Îmi place, dar vreau să fiu în echipa ta.

Keira îl privi gânditoare.

– Vrei să te rog în genunchi? insistă Daniel.

– Termină cu teatrul ăsta, Daniel Cassidy... Am decis deja că vei merge cu mine.

– Ah, ai făcut tu asta? Grozav!... Înseamnă că nu poți trăi fără mine, surâse el, mulțumit.

– Nu te juca prea mult cu norocul tău, Daniel, surâse Keira, amuzată. Acum avem amândoi de lucru, așa că nu mă mai face să pierd timpul cu tine. Ce-ar fi să-mi arăți mai bine ce sclav bun ești și să-nchizi ușa după tine?

– Pentru tine, șefa mea iubită, sunt în stare să mut munții din loc, să traversez deșertul, orice... Absolut orice, replică el, și o salută ușor din cap, după care deschise ușa și ieși.

Peste o clipă însă, își vârî din nou capul pe ușă:

– Pune-mă să înot în cel mai adânc ocean și o voi face, spuse el râzând și închise repede ușa din nou, înainte ca agenda care zbură dinspre biroul Keirei să-l poată lovi.

După alte câteva minute, ușa se deschise încet și Keira, crezând că s-a întors Daniel, se lăsă pe spate cu un zâmbet ironic, așteptând.

În locul năbădăiosului tânăr, însă, apărură figura înaltă și de-acum familiară a lui Eden Cassidy.

– Această reacție ți-o trezește oricare dintre membrii familiei Cassidy sau doar Daniel are parte de ea? spuse Eden Cassidy care văzuse cu siguranță toată scena dinainte.

– Nepotul tău are un umor foarte special, surâse Keira din vârful buzelor.

– Cu asta sunt de acord, dar constat totuși că își petrece o grămadă de timp în biroul tău.

Keira își ridică bărbia cu ostentație:

– Nu mai mult decât alți membri ai echipei cu care lucrez.

– Dacă îmi amintesc bine, l-am găsit aici ori de câte ori am venit în biroul tău.

– De fiecare dată, prezența lui a fost cât se poate de motivată.

– Dar nu lucrează doar pentru această revistă.

– Nu. Bineînțeles că nu, răspunse Keira din ce în ce mai iritată.

– Oricine ar putea crede însă ...

– Nu!... îl întrerupse Keira. Nimeni nu poate crede nimic... Doar tu se pare că vezi ceva ce nu există de fapt...

– Poate ai ceva cu Daniel, nu știi...

– Ce vrei să spui?

– Poate ai motivele tale să-l bănuiești de astfel de lucruri. Are cumva o atracție specială pentru femeile cu mult mai în vârstă?

– N-am observat nimic în acest sens până acum, răspunse Eden Cassidy cu răceală.

– Putem abandona acest subiect? întrebă Keira. Cred că avem lucruri mai importante de pus la punct. Dacă vei continua cu acest subiect de fiecare dată când ne vedem, voi începe să cred că se ascunde ceva în spatele acestor suspiciuni declarate.

– Ca de pildă ce? întrebă Eden Cassidy, ridicând o sprânceană.

– Ca de pildă... gelozia...

– Gelozia?... Vrei să insinuezi că aș fi...?

Keira strânse din buze, confirmând.

– Cum să fiu gelos pe nepotul meu? întrebă Eden Cassidy nemulțumit.

– Și eu nu sunt o bombă sexy care să sucească mințile unui tânăr abia ieșit din adolescență.

Eden Cassidy nu mai răspunse, pentru că se auziră pași pe hol și imediat o bătaie în ușă, astfel că se grăbi să deschidă.

– 'Neața, Denver, intră, te rog, spuse el în timp ce expresia de nemulțumire dinainte dispăru de pe fața lui ca prin minune. O cunoști, desigur, pe domnișoara Keira Strong.

Denver Clarkson era un bărbat care se apropia binișor de cincizeci de ani, scund și robust, cu un păr grizonant, tras peste chelia accentuată. Keira îl văzuse de departe la

destule întruniri cu angajații trustului, dar nu avusese niciodată ocazia să stea de vorbă cu el.

– Mă bucur să te văd, domnișoară Strong, spuse el, așezându-și mai bine ochelarii cu lentile groase pe nasul butucănos și întinzându-i Keirei o mână rece și fermă. Cred că trebuie să te felicit.

– Mulțumesc, răspunse Keira și-i invită pe cei doi bărbați să se așeze.

– Deci, te pregătești de mutare, spuse Denver, cercetând-o cu atenție.

– Așa se pare, răspunse Keira cu un zâmbet plin de amabilitate.

– Era normal, Denver, să se-ntâmple și asta la un moment dat, nu-i așa? interveni Eden Cassidy. Noi am pus ochii pe Keira de multișor.

– Asta cam așa e, răspunse Denver, căruia nu-i scăpă faptul că Eden folosise numele de botez al tinerei jurnaliste.

– Da, a promis dintotdeauna, replică Denver, cu aceleași priviri cercetătoare pe fața Keirei.

În următoarele două ore, cei trei jurnaliști discutară o serie întreagă de probleme legate de noua publicație, iar când se pregătiră să plece, Denver îi spuse Keirei, care-i însoți până la ușă:

– Felicitări încă o dată, domnișoară Strong, și mult noroc în viitoarea duminică slujbă. În mod sigur ne vom vedea mult mai des de acum înainte.

– Mulțumesc... Abia aștept, spuse Keira, politicoasă.

– Acum, trebuie să mă retrag, adăugă Denver, am o întâlnire foarte importantă peste zece minute.

– Bineînțeles, du-te, răspunse Eden Cassidy, eu mai rămân să vorbesc ceva cu Keira.

– Am înțeles, replică Denver, privindu-i zâmbind, când pe unul, când pe celălalt.

După plecarea lui, Eden Cassidy, o întrebă nedumerit pe Keira, a cărei față era roșie ca focul:

– Ce s-a întâmplat, Keira?

– Nu ești grăbit? Denver spunea că e o întâlnire foarte importantă. Nu trebuie să participi și tu?

– Denver e în stare să facă față discuției și fără mine, astfel că n-am de ce să mă grăbesc.

– Oricum, nu cred că a fost bine să mai rămâi.

– De ce?

– Pentru că deja se vorbește destul pe seama mea.

– Chiar crezi?

– Nu-mi spune că nu știi. Denver a auzit sigur destule...

– Nu înțeleg, te rog să fii mai explicită.

– Ai închis ușa și ai rămas aici cu mine, singur, izbucni

Keira.

– Și ce importanță are?

– Lumea va crede ... că...

– Ce va crede?

– Ah, nu te mai prefăce că nu știi ce vreau să spun!... Ai văzut ce față a făcut Denver când i-ai spus că mai rămâi.

Eden își ridică sprâncenele nedumerit, ceea ce o înfurie pe Keira și mai mult.

– Nu vreau să se creadă că am primit noua slujbă din alte considerente decât cele profesionale.

– Dar știi că nu e așa...

– Da, dar dacă ceilalți vor crede altceva, va fi un adevărat fiasco...

– E puțin cam dificil să le spunem că ai refuzat avansurile mele, surâse amuzat Eden Cassidy. Dar dacă vrei, o să le spun.

– Ah, pe toți dracii! izbucni cu și mai multă putere Keira. Ție ți se pare amuzantă toată această situație, dar te asigur că nu e deloc, pentru că țin la reputația mea. Atât la cea personală, cât și la cea profesională, domnule Cassidy. Dacă nu înțelegi asta, îmi pare rău, dar eu trebuie să lucrez zilnic în preajma acestor oameni.

– Cred că exagerezi, răspunse calm Eden Cassidy. Important e nu ceea ce spun ceilalți, ci ceea ce știi tu și cu

mine...

– Din păcate, ceea ce știm noi n-are importanță în ochii celorlalți, și acționând atât de iresponsabil cum ai făcut-o acum, nu face decât să mă pună pe mine într-o lumină nefavorabilă.

– Eu pur și simplu nu pot să-mi dau seama cum faptul că am închis ușa pentru a sta de vorbă cu tine poate dăuna reputației tale, răspunse încruntându-și sprâncenele Eden Cassidy.

– Rămânând cu mine aici după plecarea lui Denver Clarkson a fost o imprudență, în circumstanțele de față.

– Doamne, Dumnezeu!... Dar nu mai suntem în era victoriană, Keira! Suntem amândoi adulți și niciunul dintre noi nu e căsătorit. Și nu cred că Denver ne condamnă că stăm aici cu ușa închisă.

– Ei bine, mie nu-mi convine această situație!... Și condamn atitudinea ta.

– Uite ce e, Keira, începu Eden Cassidy, dar tânăra femeie îi întoarse spatele, în sensul că încheia discuția.

Eden Cassidy o privi înfuriat. În momentul următor, însă, fu lângă ea și-i prinse talia cu un braț ca de fier.

Ochii Keirei scânteiară de mânie. Doar pentru o clipă, însă, pentru că imediat un alt tip de emoție pusese stăpânire pe ea și privirea i se adumbri de dorință.

O parte din ea îi spunea să-l împingă cât colo, dar altă parte se opuse, plină de un sentiment de plăcere cum nu mai simțise niciodată, în brațele niciunui bărbat.

Furia lui dispăru de asemenea ca prin minune, și-n ochii lui Keira văzu ca-ntr-o oglindă propriul ei suflet.

Știu, astfel, fără niciun fel de dubiu, că și el o dorea cu aceeași putere cu care îl dorea ea.

Capitolul 6

Un geamăt profund și senzual ieși, atunci, din pieptul lui, iar Keira aproape că intră în agonie, așteptând.

Gura i se întredeschise involuntar, iar bătăile inimii îi făcu pieptul să tresalte ritmic, sub apăsarea pieptului lui.

Când buzele li se întâlneau, în sfârșit, Keira simți că începe să plutească într-un nor de plăcere și durere, care-i înfundă urechile, făcând-o să nu mai audă altceva decât oceanul de șoapte încântătoare ale ființei ei întregi.

Se sărutară astfel câteva minute în șir, sau poate, câteva ore... Niciunul dintre ei n-ar fi putut spune cu exactitate cât, pentru că pierduseră cu totul, noțiunea timpului. Buzele lor se savurau cu frenezie, mâinile fiecăruia alunecând flămânde de-a lungul trupului celuilalt,

încându-se într-un torent de excitație delirantă.

Eden își propti spatele de birou și, cu o mână fermă, desfăcu coapsele Keirei și o trase spre el.

Tânăra femeie gemu ușor de plăcere, mișcându-se ritmic într-un dans magic al dorinței nestăpânite.

Buzele lui se apropiară încet de V-ul desenat de bluza ei fină și coborâră, setoase, spre linia dintre sâni.

Keira răspundea înfierbântată tuturor mișcărilor lui și când degetele bărbatului îi cuprinseseră sfârcurile, mângâindu-le cu dexteritate, Keirei îi veni să strige, extaziată...

Gura lui îi sărută întreaga suprafață a pieptului, senzual și pasional, gemând înfundat.

Cu ochii închiși și capul dat mult pe spate, tânăra femeie savură totul cu o intensitate fără egal.

Apoi se aplecă, ușor, ca-ntr-un vis și-i sărută fața, ochii, fruntea și din nou buzele, rămânând acolo, ca într-o oază a bucuriei fără sfârșit.

Apoi, Keira își deschise încet ochii, afundându-i în ochii lui...

Stătură astfel minute în șir privindu-se, două suflete pereche, uimite de minunea acestei regăsiri...

Cel care avu puterea să se desprindă din tăcerea electrizantă, fu totuși Eden..

– Poate ar fi fost bine chiar să încuiem afurisita aia de ușă, șopti el, ca să fim siguri că nu suntem deranjați.

Keira păru să nu fi auzit însă această remarcă și își vârî degetele sub cămașa lui, mângâindu-i, tremurând, părul de pe piept.

Eden continuă și el să-i mângâie sânul eliberat de strânsoarea sutienului, în timp ce bluza subțire atârna în josul umerilor ei albi, subțiri și rotunzi.

Dacă cineva ar fi intrat atunci în încăpere chiar ar fi avut despre ce să vorbească, își spuse Keira, parcă trezindu-se dintr-o dată.

– Lasă-mă, Eden, spuse ea încet, încercând să se elibereze din îmbrățișarea lui. E o nebunie ce se-ntâmplă...

– Ah, ce divină nebunie!... șopti el... și o strânse și mai tare la pieptul lui.

Keira se zbătu cu putere și începu să-și așeze bluza la loc, încheindu-i apoi nasturii cu degetele tremurând grăbite.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eden, încheie-ți și tu cămașa, dacă intră cineva acum, suntem pierduți.

– Ah, ar închide ușa imediat la loc, șocați, sunt sigur de asta, surâse el.

– Sper că nu se-ntâmplă asta, totuși, șopti ea,

continuând să-și aranjeze ținuta.

– Cum ai putut să...

Nu, își spuse ea, imediat, întrerupându-se. Nu fusese vina lui în totalitate, nu putea să-l condamne doar pe el pentru ce se întâmplase.

– Îmi pare rău, continuă ea... N-am vrut să te implic în așa ceva, dar e vina ta, că...

– Ah, mulțumesc, răspunse el, zâmbind din colțul gurii. Foarte drăguț din partea ta.

– Accept și partea mea de vină, dar am fost provocată...

– Era inevitabil, Keira.

– Și o spui cu atâta ușurință? Eu cred că ar fi mai bine să uităm acest episod.

– Putem să uităm, Keira?

– Da, da!... Eu pot, spuse ea, încercând să se convingă mai degrabă pe sine însăși. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta.

– Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Da.

Eden Cassidy făcu o pauză lungă, după care spuse, cu un râs sceptic:

– Eu nu cred că voi putea să uit, Keira.

– Cum să nu poți?

– Nu, nu voi putea. N-a lipsit mult să ne-ntindem pe

podea și să facem dragoste aici, ca doi nebuni... Cum să uit asta?

– Să facem dragoste? Dar văd că ești foarte generos... Cum s-ar fi putut numi această demență... dragoste?

– Să facem dragoste, sau să facem sex, n-are importanță cum am fi denumit acest act, important e că a fost atât de aproape să se întâmple. Poți nega asta, Keira?

– Nu, nu pot, dar trebuie să fim mulțumiți că ne-am revenit înainte ca ceva regretabil și ireparabil să se fi produs. Am fi regretat cu siguranță amândoi. Așa că e mai bine să uităm. Pentru că nu vreau să fac parte din cârdul celor care fac sex cu șeful lor, asta-i sigur. N-am niciun chef să-mi complic viața în asemenea hal.

Eden Cassidy o privi lung și tăcut, cu o expresie tristă și dezamăgită...

– Grele cuvinte, draga mea, spuse el, ca și cum s-ar fi plictisit brusc de acest subiect, apoi se îndreptă abătut spre ușă. După ce o deschise, însă, se întoarse pe jumătate și adăugă:

– Chiar dacă pare de necrezut acum, am avut totuși ceva foarte important să-ți spun... De-asta am rămas, după plecarea lui Denver. Ai nevoie de un sediu nou pentru „Natural Life” și trebuie să știi că un etaj întreg s-a eliberat deja în vederea acestui fapt, într-una din clădirile firmei

noastre, trei străzi mai încolo. Te vei muta acolo cât mai repede cu putință... E la etajul douăzeci, în Cassidy-Ford Towers.

Colțurile gurii lui se lăsară apoi imediat, într-un surâs ironic:

– Biroul meu e în aceeași clădire, ceea ce înseamnă că vei putea da apă la moară cu nemiluita tuturor fantasmagoriilor tale, Keira.

Spunând acestea, Eden Cassidy se întoarse și trânti cu putere ușa în urma lui.

***

În următoarele șase săptămâni, Keira munci cât nu muncise în ultimii cinci ani.

În primul rând, fusese necesar să definitiveze tot ce ținea de atribuțiile ei la „Chloe” și, în al doilea rând, să preia sarcinile legate de noua revistă la care fusese repartizată.

Astfel, își mutase sediul, își alcătuiuse noua echipă, făcuse o serie întreagă de interviuri în vederea unor noi angajări, întocmise contracte și fusese atentă la un milion de alte

detalii legate de poziția pe care o ocupa acum în cadrul concernului.

Gail, fosta ei parteneră, fusese de acord să accepte un angajament cu program redus, astfel că începuseră să lucreze din nou împreună.

La toate acestea se adăugase în plus teama pe care o simțea zilnic, că va fi nevoită să dea iar ochii cu Eden Cassidy.

Săptămânile însă trecuseră una după alta și Eden Cassidy nu se arătă în niciunul din locurile frecventate de ea.

Începuse să creadă că episodul erotic din fostul ei birou fusese doar rodul propriei imaginații.

Cu o lună însă înaintea lansării noii publicații, când se duse să controleze ceva la corectură, liftul se opri la etajul zece și, după ce se deschiseră ușile, Keira se trezi față în față cu subiectul care o speria cel mai mult.

Amintindu-și tot ce fusese între ei ultima dată când se văzuseră, Keira aproape scăpă din mâini dosarele pe care le luase în vederea clarificării unor probleme stringente, privitoare la prima apariție a revistei pentru care lucra acum.

Nu, nu fusese doar rodul imaginației sale, își spuse ea și bărbatul care-i stârnise toate acele emoții stătea acum în

fața ei...Peste un metru și nouăzeci de centimetri de magnetism masculin!...

Un moment, Keira fu pe punctul să se arunce în brațele lui din nou...

Îi fusese cumplit de dor, constată ea, să se lase pradă atracției dintre ei.

Rămase însă locului și când Eden Cassidy intră lângă ea, cuprinzând-o în brațe, fără niciun fel de salut preliminar, Keira înțelese brusc de ce Eden Cassidy nu folosisese liftul exclusiv, construit anume pentru superiorii concernului.

– Ai o față foarte expresivă, te trădează întotdeauna, spuse el, strângând-o cu putere la piept...

– Adevărat? Întrebă ea, abia reușind să mai respire de emoție. Atunci, spune-mi la ce mă gândeam.

– De ce nu folosesc liftul exclusiv...

Keira îl privi, șocată de intuiția de care dădu dovadă.

– Da, ai acest privilegiu și-atunci...

– Da, dar cum tot acest loc e domeniul meu pot să folosesc ce parte am chef, nu-i așa? spuse el, cu un surâs plin de subînțelesuri, după care începu s-o sărute cu toată pasiunea reprimată în ultimele luni, în care nu se văzuseră.

Keira își scăpă acum dosarele de emoție și foile se împrăștiară pe podeaua liftului.

În acel moment, liftul se opri și cele două uși se

deschiseră larg.

– Suntem la etajul douăzeci, domnișoară Strong, spuse Eden surâzând, în timp ce se aplecă să strângă hârtiile de pe jos. După dumneavoastră, adăugă el, înmânându-i dosarele.

– Dar... unde mergi?

– Presupun că în același loc... Avem o întâlnire fixată în sala de ședințe, pentru ora două...

– Dar... nu mi s-a spus nimic...

– Cum e posibil? Ai uitat, cred, pentru că am rugat-o pe secretara mea să aibă grijă și să nu omită pe nimeni. Cred că ți s-a lăsat o notă pe birou, în cazul în care n-ai fost găsită.

– Nu, n-am găsit nicio notă de acest fel...

– Oricum, ne vedem mai târziu în sala de ședințe, Keira, imediat ce îți vei lăsa toate aceste dosare în birou, spuse el și se îndepărtă zâmbindu-i cu cel mai atractiv zâmbet al său.

Keira se duse țintă în biroul ei și se uită pe masa de lucru... Niciun fel de notă cu privire la întâlnirea de astăzi...

După câteva minute, intră și Roxie:

– Ai văzut cumva o notă prin care suntem chemate la ședința de azi de la ora două?

– Nu...

– E un mister, atunci, comentă Keira, căutând printre hârtiile de pe biroul ei.

– Să nu-mi spui că am pierdut ocazia să-l văd pe domnul Cassidy, replică Roxie și se lăsă să cadă pe scaunul de lângă ea.

Keira însă o prinse imediat de braț.

– N-avem timp să mai stăm, Roxie, suntem așteptate în sala de conferințe.

– Cine va veni?

– Toată conducerea concernului, în frunte cu Eden Cassidy.

– Eden Cassidy? În carne și oase? Păi, spune așa... Rugăciunile mele au fost ascultate, surâse ea și o trase pe Keira spre ieșire.

Când deschiseră ușa sălii de conferințe, Keira se dădu un pas înapoi, ușor speriată.

Sala era plină și în fruntea tuturor trona Eden Cassidy.

– Ah, Keira, iată-te, în sfârșit, spuse Denver.

– Iertați-mă, răspunse Keira, n-am știut nimic de această întrunire până cu câteva minute în urmă.

– Nu face nimic, replică Eden Cassidy, acum suntem cu toții și putem începe.

În următoarele ore, Eden îi întrebă cu lux de amănunte despre stadiul în care se afla noua publicație în vederea

aparității, dar la ora cinci fix, declară ședința încheiată.

În sală începui imediat o rumoare de nedescris, mulțumiri, fâșâit de foi, scaune date la o parte...

— Keira, vino te rog puțin, spuse Eden Cassidy, înălțându-și capul peste toți ceilalți și privind-o cu insistență pe tânăra jurnalistă.

Keira înregistrează imediat privirea surprinsă a lui Denver, iar Roxie îi plasă un bobârnac în spate, ca pentru a-i da mai mult avânt, să ajungă mai repede în fața șefului lor.

— Da, domnule Cassidy, spuse Keira cu politete, înregistrând expresia încă surprinsă a colegei sale.

Spera că n-o va întreba nimic, mai târziu, de această situație.

— Doriți mai multe informații? Întrebă Keira, mai tare decât ar fi fost normal, pentru a fi auzită de toți cei prezenți.

— Da, s-ar putea spune și așa, surâse poznaș, Eden Cassidy. Poți lua cina cu mine?

Capitolul 7

– Cina? întrebă ea, consternată de faptul că-i făcuse o asemenea propunere de față cu toată lumea. La orice s-ar fi așteptat, dar la asta nu.

– Da, cina... În seara asta, răspunse el, amuzat de roșeața care îi cuprinsese obraji.

Keira își imaginează imediat o masă de două persoane, într-un restaurant exclusivist, cu lumina caldă a lumânărilor și un buchet mare de trandafiri roșii, peste care privirile lui Eden Cassidy o măsurau cu indolență..

De ce nu? spuse o parte din ea, cea care tremura permanent la vederea sau la amintirea lui Eden Cassidy. De ce să nu prindă această șansă? Ar putea avea tot ce și-ar dori orice femeie din lume: romantism, excitație, satisfacție

fizică... Era atât de sigură că Eden Cassidy îi putea da toate acestea...

Deci, de ce nu?...

Da... ar putea fi o legătură foarte incitantă...

Din păcate, era șeful ei...

– Ei, Keira? insistă Eden Cassidy.

– Îmi pare rău, dar nu pot...

– Nu poți – sau nu vrei?

– Ambele, replică ea cu răceală.

– Din nou fantasmagoriile tale sunt de vină?

– Nu... Ăăă... Ba da, replică ea, jucându-se agitată cu hârtiile pe care le ținea în mâini.

– Nu va ști nimeni, îi spuse el încet și Keira izbucni ușor în râs.

– Întotdeauna e cineva care vede aceste lucruri.

– Dar de ce te interesează atât de mult ce spun ceilalți?

De ce trebuie să-ți dicteze ei ce să faci și ce nu?

– Pentru că nu vreau să apar în ochii lor așa cum nu sunt... Nu vreau să fiu considerată o superficială.

– O superficială? Țasta e ultimul lucru pe care eu personal l-aș fi gândit despre tine. Totuși, mi se pare că acorzi mult prea multă importanță părerii celorlalți.

– Nu cred că mă voi schimba vreodată în acest sens. În meseria mea, chiar are importanță ce cred alții despre

mine. Și, ca să revenim la oile noastre, nu vreau să se spună că am primit această slujbă pe considerente extraprofesionale, așa cum am spus deja.

– Da, am mai discutat asta și e cazul să știi că e un fapt cunoscut că nu las niciodată ca viața mea personală să influențeze negativ afacerile mele. Dacă n-ai fi meritat, n-ai fi ocupat această slujbă. Acum că suntem înțeleși, putem cina împreună?

– Nu.

– De ce anume te temi, Keira? De opinia publică sau de tine însăși?

– Ce vrei să spui?

– Vorbesc despre faptul că m-am săturat să mai fim în conflict. Între noi există o atracție foarte puternică și asta te alarmează. De ce anume te temi?

– Dacă îți închipui că mă tem de tine, îți recomand să nu te mai împăunezi așa, pentru că ești departe de adevăr.

– Uite ce e Keira, nu știu ce fel de relații ai avut tu în trecut...

– Trecutul meu nu te interesează pe tine, izbucni Keira printre dinți.

– Nu? Dar sunt convins că are legătură cu modul în care gândești acum.

– Cred că suferi de sindromul celor bogați, replică

tânăra. Vrei mereu mai mult și nu accepți ideea că poți fi refuzat. Îmi pare rău pentru tine. Dar nu dispera, continuă ea, are balta pește!...

Eden Cassidy se apropie de ea și-i ridică forțat bărbia:

– Urăsc pescuitul, spuse el apăsător și se îndepărta.

***

Până la petrecerea dată cu ocazia lansării revistei, Keira nu-și mai văzu capul de treburi.

Pe Eden Cassidy nu-l mai văzu din ziua în care refuzase să ia cina cu el, deși cu o săptămână în urmă primise o invitație de a participa la un dineu în apartamentul lui.

Daniel veni în biroul ei cu doar câteva ore înainte și o informă că trebuie să fie de față, pentru că vor fi prezente o serie întreagă de personalități din lumea presei.

Astfel, Keira se duse acasă, făcu un duș și își căută plictisită în dulap o rochie potrivită pentru această ocazie.

Nu-i plăceau mondenitățile, deși era conștientă că era o latură importantă a meseriei ei. Prefera să stea la masa de scris și să facă ce știa mai bine.

Se îmbracă apoi în grabă și-și puse la urechi o pereche

de cercei cu diamante.

Își aplică un machiaj minim, se încălță și aruncă o ultimă privire în oglindă.

Roxie trebuia să sosească și ea din moment în moment, așa încât coborî s-o aștepte în hol.

Când dădu cu ochii de motanul care o privi curios, Keira îi vorbi cu blândețe, ca de obicei.

– Trebuie să știi, Roger, că unicul motiv pentru care am hotărât să ies în seara asta a fost acela de a te pune la un pic de regim. Dacă stau acasă, îmi ceri tot timpul mâncare și deja ai devenit supraponderal, spuse ea, ciupindu-i burtica.

Încă mai zâmbea, amuzată, când Roxie opri în fața casei.

Din păcate, un accident care avusese loc pe artera principală a orașului le îngreună circulația, astfel că în momentul în care ajunseră ele, petrecerea era în toi.

Un chelner veni imediat pentru a le servi ceva de băut și Roxie luă două pahare, înmânându-i unul șefei sale.

– Așa o să ne treacă timpul mai ușor, spuse ea Keirei.

– Relaxează-te și simte-te bine, replică Roxie. Deși nu garantez că vom avea parte de asta, continuă ea, îndreptându-și privirile spre Dianna, care tocmai le observase și se grăbea acum spre ele:

– Bună, Keira, spuse ea, uitându-se lung la rochia roșie,

lungă, a Keirei. Ce schimbare!...

– Da, relațiile publice sunt importante în meseria noastră, Dianna și trebuie să ne conformăm obiceiurilor.

– Da, așa se pare, comentă Dianna. Da' ce de lume sus-pusă, ai observat? Eden Cassidy e foarte preocupat de noua lui publicație. A fost ideea lui să relanseze revista?

– Da, cred că da, răspunse Keira.

– E foarte ciudat că s-a gândit să republice „Natural Life”, continuă Dianna, când are atât de multe reviste de succes în firma lui.

– Eden Cassidy mi-a lăsat impresia unui patron foarte bine informat, așa că sunt convinsă că știe ce face, răspunse Keira.

– Cred că are un interes special, clipi poznaș Dianna...

– Ce vrei să spui, exact? întrebă Keira, deranjată de această afirmație a colegei sale.

– Ah, nimic, toți suntem foarte impresionați de faptul că Eden Cassidy acordă o atenție atât de mare unei publicații fără însemnătate, cum e „Natural Life”...

– Dar ce e atât de special în asta, mai ales că revista nu va fi chiar atât de neînsemnată pe cât insinuezi?

– Ah, nu e problema mea, oricum, așa că nu trebuie să te simți ofuscată... Prinde toate avantajele din această situație, pentru că marile ocazii nu se arată prea des într-o

viață de om...

– Ascultă, Dianna, dacă cineva își închipuie că am fost numită redactor-șef la această revistă din alte motive decât cele profesionale, atunci vreau să-ți spun că se înșală amarnic.

Diana nu răspunse și își mută privirea spre un nou-sosit în grupul lor:

– Ah, Eden, cât sunt de fericită să te văd, spuse ea, cu un zâmbet larg și subțire. Se pare că te pregătești pentru încă un succes...

Keira își înclină ușor capul în semn de salut și, după ce mai sorbi o gură de vin din paharul pe care-l strângea cu ambele mâini, ca și cum ar fi fost colacul ei de salvare, dădu să se retragă.

În aceeași clipă, însă, Eden Cassidy o prinse cu putere de încheietura mâinii, pentru a o opri.

– Keira, spuse el, pe un ton poruncitor...

– Da, domnule Cassidy, răspunse ea, cu ochii la Dianna, care se uita plină de curiozitate când la unul, când la celălalt.

– Aș vrea să bem împreună un pahar de vin, spuse el, privind spre ambele femei.

Niciuna dintre ele însă nu mai apucă să răspundă, pentru că Daniel se izbi, pur și simplu de unchiul lui,

uitându-se spre Keira.

– Ah, pardon, făcu el. Dianna, Denver vrea să vorbească ceva cu tine, cred că e în legătură cu „Chloe”.

Dianna se precipită imediat auzind asta și se îndepărtă.

– Bună, Keira, spuse Daniel. Arăți extraordinar!...

– Pentru o bătrână... nu-i așa? Asta ai vrut să spui? râse ea.

– Păi... dacă zici tu, surâse el... Oricum, sper că revista va merge bine cu tine-n fruntea ei. Cred că e un moment potrivit să cer o mărire de salariu, tu ce zici, Eden?

– Cred că ar fi bine să mai aștepți.

– Atunci, să vă spun ceva amuzant... Cineva mi-a cerut, dacă se relansează revista, să i-o prezint pe Mătușa Aggie, care scrie la rubrica cu același nume. Își imagina că e o femeie grasă, bătrână și cu păr cărunt...

– Și.. nu e așa? întrebă Eden Cassidy.

Daniel surâse enigmatic și o întrebă la rândul lui pe Keira:

– Îi spunem, Keira ?

Tânăra îi făcu un semn discret să-și țină gura, dar Daniel veni lângă ea și, prinzând-o de umeri, spuse răspicat:

– Eden Cassidy, am plăcerea să ți-o prezint pe Mătușa Aggie Rains.

Eden făcu ochii mari:

– Tu ai scris la această rubrică?

Keira încuviință.

– Încă unul din talentele tale ascunse?

– În mod sigur, interveni Daniel.

– N-am făcut decât să transcriu ceea ce am găsit în jurnalul mătușii mele. Avea o memorie extraordinară.

– Dar nu arată chiar ca în fotografie, nu-i așa? continuă să glumească Daniel, bine dispus.

– Destul, Daniel, scrâșni Eden Cassidy.

– Iartă-mă, Keira... Trecem, deci, la alt subiect... E adevărat că Megan a plecat la NewYork? întrebă el, întorcându-se spre unchiul lui.

– Da, ieri.

– Am crezut că va fi aici, să întrețină atmosfera. Ce face la New York?

– Să vadă un spectacol pe Broadway....

– Ah, interesant, surâse Daniel cu ironie. Când se va întoarce?

– Nu văd de ce ai acest interes subit pentru Megan, Daniel... Se întoarce peste câteva săptămâni, dacă vrei să știi cu tot dinadinsul...

– Ah, vrei să spui că vom lansa pe piață noua revistă fără ajutorul prețios al domnișoarei Megan... Nu pot să cred... Incredibilul s-a realizat... Indispensabila domnișoară nu

mai e chiar atât de indispensabilă, și asta s-a întâmplat așa, peste noapte.

– Interesul tău pentru Megan mă face să te suspectez, Daniel.

– Atunci, am tulit-o!... replică acesta. Ne vedem mai târziu.

Keira își duse paharul la buze, cu un surâs plin de sarcasm... Când să bea, însă – constată că paharul era gol. Eden Cassidy îi sări imediat în ajutor și ceru chelnerului încă un pahar cu vin, pe care i-l dădu zâmbind Keirei.

– Daniel mi-a spus că e totul în regulă și revista va putea apărea conform planului.

Keira încuviință, uitându-se distrată în jur, în timp ce o sumedenie de ochi se ațintiră brusc asupra ei.

– Da, răspunse ea... Nu va fi nicio problemă în acest sens... Acum, însă, scuză-mă, mă tem că va trebui să mă retrag, adăugă ea și dădu să plece.

– N-ai venit la petrecerea la care te-am invitat săptămâna trecută, spuse el, oprind-o.

– Nu, mulțumesc că te-ai gândit la mine, dar am avut altceva, foarte important, de făcut.

– Da, Daniel mi-a spus că ai avut o întâlnire.

Keira își amintea foarte bine că-i spusese lui Daniel că avea de terminat o carte. Nu înțelegea de ce el preferase

să-i spună lui Eden altceva.

– Cu cine te-ai văzut? adăugă Eden, cu ochii întunecați de gelozie și pieptul Keirei se strânse de părere de rău și câteva minute bune nu avu puterea să răspundă. Apoi, însă, replică nemulțumită:

– Daniel n-avea niciun drept să comenteze motivele pentru care n-am venit. În afară de asta, nu cred că trebuie să-ți spun ce fac în timpul meu liber.

Eden Cassidy trecu peste această remarcă și o întrebă cu un surâs ușor ironic:

– Nu ziceai că trebuie să te retragi?

– Ah, ba da, răspunse Keira, dar rămase locului, continuând să bea din vinul care-i invadase deja sângele și o făcea să se simtă mai relaxată.

– Văd că nu prea îți vine să pleci, totuși, adăugă Eden Cassidy privind-o râzând.

Hai, Keira, recunoaște...

– Cred că ești foarte convins de ceea ce spui...

– Știi foarte bine că e așa, Keira.

Vocea lui sună atât de vibrant și de catifelat, încât Keira simți un frison care-i traversă tot trupul, din cap, până-n picioare.

Era din ce în ce mai greu să simuleze indiferența și răceala.

- Nu-mi vine să cred cât de arogant poți fi!...
- Hai, Keira, încetează cu această atitudine, știi că nu e ceea ce simți...
- Nu mă interesează ce crezi tu... Acum, chiar e cazul să încetăm cu această discuție, pentru că din cauza ta am neglijat ceilalți invitați...
- Spune-mi mai întâi cu cine te-ai întâlnit, insistă Eden Cassidy, postându-se în fața ei cu răceală, astfel că acum se priveau ca doi dușmani, gata să înceapă duelul.
- E o relație serioasă? continuă el, cu o voce răgușită de enervare.

Keira simți că tensiunea dintre ei era gata să explodeze.

Deschise gura să spună că, într-adevăr, avea o relație serioasă, dar ceva îi opri cuvintele-n gât... O dezgusta să afirme asta în fața lui...

Expresia ei, din care dispăru brusc răceala, îl făcu pe Eden să zâmbească lung și satisfăcut, ca un învingător.

Keira se simți umilită și mai ales furioasă pe ea însăși, pentru slăbiciunea de care dădea dovadă în fața farmecului lui.

– Ești cel mai egoist, mai nesuferit și mai abject bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, șuieră ea printre dinți. Blestem ziua în care te-am întâlnit, lansă Keira și-i întoarse spatele.

Eden Cassidy însă o prinse cu fermitate de încheietura mâinii.

Keira îl fulgeră cu privirea.

– Te rog, nu face asta în văzul tuturor, replică ea, gândindu-se că o scenă între ei ar fi acum un dezastru.

Încercă astfel să se calmeze, deși îi era aproape imposibil.

– Să nu fac, ce?

– Asta, șuieră ea, din nou, arătând spre mâna lui care-i strângea cu putere brațul. Mă faci să-mi pierd răbdările...

– Atunci, ce să mai vorbim despre tine? replică el cu nervozitate. În calitate de șef al tău, voi avea întotdeauna de discutat câte ceva cu tine.

– Să vorbești cu mine? Asta după ce vei renunța să mă mai interoghezi despre problemele mele personale. Și acum, dă-mi drumul... Observă lumea și...

– Ah, da, și se vor întreba dacă sunt pe punctul să înființez o televiziune pe care s-o conduci tu, spuse el cu ironie și-i eliberă încheietura mâinii, pe care degetele lui se impimasera ca un tatuaj. Ce se va întâmpla dacă cineva a observat că te-am ținut de mână?

– Cineva, spui? Aici sunt sute de personalități importante din lumea presei și aproape toți ochii sunt pe tine.

– Dacă aș gândi și eu la fel, probabil aș fi considerat paranoic. Nu mai exagera, te rog, cu toate astea. Sau poate vrei să fac un anunț public în care să specific faptul că ai primit slujba fără niciun fel de favoruri sexuale.

Keira își roti repede ochii în jur, pentru a vedea dacă nu cumva cuvintele lui fuseseră auzite și de alte persoane.

– Eden, te rog...

– Mă rogi? Întrebă el, cu o voce profundă și senzuală. Asta intenționez eu să fac... Să te rog...

Inima Keirei începu să bată nebunește, învăluită de tonul lui atât de cald, iar când bărbatul veni și mai aproape de ea și buzele lui erau cât pe-acum să-i atingă pielea dezvelită de decolteul adânc al rochiei, Keira repetă, sfârșită:

– Te rog, Eden... Nu mai rezist...

– Nu mai reziști?... Știi că ești pe punctul să mă faci să devin nebun după tine? Vino cu mine după petrecere, vom cina undeva împreună.

– Știi că nu pot să fac asta, răspunse ea, cu buzele uscate.

– Uită de toate celelalte lucruri și fă asta pentru tine însăși. Știi că vrei și tu.

Keira dădu disperată din cap.

– Vino cu mine, șopti el și cuvintele lui inundară inima tinerei femei ca un ulei fierbinte.

Capitolul 8

– Nu! izbucni ea. Înțelege că nu pot!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Keira, spuse el, răsfirându-și degetele prin părul negru și des. Cred că am nevoie de aer, nu mai pot!...

Eden Cassidy ieși apoi precipitat din încăpere.

– Ce-a fost asta? întrebă Roxie, venind grăbită lângă Keira.

Aceasta sorbi o cantitate apreciabilă din vinul care-i mai rămăsese în pahar, înainte de a răspunde cu respirația întretăiată de nervozitate.

– Cred că mai are niște întâlniri. Știi că e o persoană foarte ocupată.

– Nu prea părea în apele lui, replică Roxie. Întrebarea e:

a plecat de bunăvoie sau i-ai cerut să plece?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Roxie, răspunse Keira, privind în altă parte.

– Uite ce e, Keira... Nu mai face pe naiva cu mine și mai bine ai grijă să nu pierzi această șansă.

Keira își ridică întrebătoare sprâncenele.

– Caută în jurnalul Mătușii Aggie și vezi dacă un asemenea bărbat chiar e de pierdut.

– Roxie, știi că nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea.

– Nu cred că îți mai amintești ce e plăcerea, replică cealaltă femeie.

– Roxie, destul!

– Bine, bine, dar vreau să-ți spun că nici eu și probabil nicio altă femeie din toată Australia nu va putea înțelege niciodată ce cusur îi găsești acestui bărbat.

– Ce cusur? În primul rând nu-mi place, pentru că e un afemeiat. Nu sunt masochistă și nu vreau să fac parte din haremul lui.

– Harem? Să fim serioși, Keira. Un om care conduce o asemenea companie, cu atât de mult succes, nu poate zbura din floare-n floare. N-ar avea practic timp pentru așa ceva, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– E foarte mult timp plecat în delegații, Roxie. Și... Ai

uitat de Megan Donnelly?

– Ar fi un prost dacă și-ar pierde vremea cu ea. În afară de asta, am auzit că a plecat în State cu un prieten al lui Eden.

– Nu-mi spune că n-ai observat cârdul de femei care roiește în jurul lui. Săptămâna trecută a apărut în toate ziarele cu un fotomodel în brațe.

– Nu cred că a fost nimic serios, Keira.

– Roxie, e șeful meu! izbucni Keira.

– Și ce-i cu asta?

– Cum și ce-i cu asta? Cred că toată lumea de aici își închipuie deja că am fost promovată pentru că m-am culcat cu el. Dianna mi-a spus-o aproape fără niciun fel de ocolișuri...

– Dar toată lumea știe că e speriată, acum, că a rămas fără tine la „Chloe”.

– Haide, Roxie, în mod sigur ai auzit bârfele iscate pe seama mea.

– Mai dă-le-ncolo de bârfe, Keira. Ce anume te face să joci această indiferență față de Eden Cassidy? Să nu-mi spui că nu-ți place, că nu te cred.

– N-am timp de distracții, răspunse Keira, întrebându-se în același timp cum își putuse da seama Roxie că e atrasă de Eden Cassidy.

- Hai, mai lasă-mă cu astea, Keira.
- Roxie, am muncit din greu pentru a ajunge unde sunt astăzi și nu vreau să pierd totul din cauza unui bărbat.
- Keira, spune-mi sincer... Te temi că vei fi la fel de nefericită cum ai fost cu Dennis?
- Ce amestec are Dennis în toată povestea asta?
- Fostul tău soț a avut nevoie de o mamă lângă el, nu de o soție, dar acum poate fi altfel. Sigur, ar fi altfel.
- Nu neg faptul că, un timp, din cauza căsătoriei nereușite cu Dennis n-am vrut să mai aud de niciun bărbat; totuși, asta a trecut. M-am maturizat.
- Atunci, ai realizat că nu trebuie să-l compari pe Eden Cassidy cu Dennis.
- Roxie, mă doare capul... Nu mai vreau să vorbim despre toate astea.
- Bine, îmi pare rău, Keira. Poate am vorbit mai mult decât ar fi fost cazul. Dar țin foarte mult la tine și nu pot să văd cum pierzi șansa de a fi fericită din cauza unei experiențe nereușite din trecutul tău.
- Tot ce mai vreau să-ți spun e că nu mă interesează să mă mai implic, cel puțin o vreme, în nicio relație, cu niciun bărbat. Hai să bem o cafea, după care cred că e mai bine să plecăm acasă.

Roxie tocmai se îndepărtă pentru a aduce cafelele, când

Meg, una dintre fetele care făceau serviciile de gazdă, se apropie de Keira, însoțită de o tânără foarte atrăgătoare, dar care părea că nu se simte bine.

– L-ați văzut, cumva, pe Daniel? întrebă Meg.

Keira scutură ușor din cap:

– Nu l-am mai văzut în ultimele minute. Dar trebuie să fie pe-aici pe undeva, adăugă Keira și începu să-l caute din priviri pe nepotul lui Eden Cassidy.

– Încerc să-l găsesc, spuse Meg, întorcându-se spre tânăra care o însoțea. Vrei să stai cu domnișoara Strong până atunci?

Keira o privi pe cealaltă fată, întrebător.

– Eu sun Cat, spuse aceasta. Cat Craigie, adăugă ea încet, jucându-se nervoasă cu lanțul poșetei.

Keira trebui să recunoască faptul că fata era o variantă mai tânără a ei însăși, exact așa cum lăsase să se înțeleagă prietenul lui Daniel, la petrecerea de la familia Cassidy. Doar că era puțin mai înaltă.

– Deci, tu ești Cat, replică jurnalista. Eu sunt Keira. Keira Strong, redactor-șef la revista la care lucrează Daniel. Mă bucur să te întâlnesc, Daniel mi-a vorbit foarte mult despre tine.

– Oh, spuse fata cu ochii în pământ... Nu-mi pot imagina ce v-a putut spune chiar atât de mult despre mine.

- Numai de bine, răspunse Keira râzând. Te admiră. . .
  - Chiar? întrebă Cat, înroșindu-se. Și despre dumneavoastră mi-a vorbit foarte mult.
  - Tot numai de bine, sper, răspunse Keira surâzând.
  - Da, vă apreciază.
  - Și eu îl apreciez. Daniel e foarte special.
  - Da, cred că da, dar e și foarte complicat.
- Keira surâse, amuzată.
- În plus, tatăl meu și unchiul lui sunt tot timpul în opoziție, continuă Cat.
  - Sper că disputele lor sunt rezonabile, comentă Keira
- și nu se ajunge la un conflict peste care nu se poate trece.
- Cat nu răspunse.
- Nu-i spuneți lui Daniel că v-am vorbit despre asta, vă rog.
- În acel moment, Keira îl văzu pe Daniel că îi face cu mâna din mulțime și constată cu plăcere că fața lui deveni și mai surâzătoare când o văzu pe Cat alături de ea.
- În momentul următor, tânărul era deja lângă ele și prinzând-o pe Cat cu nonșalanță de mijloc, îi spuse bucuros:
- Sunt fericit că te-ai decis să vii până la urmă, draga mea.
  - Da, a fost drăguț din partea ta că m-ai invitat. . .

– Vrei să-l vezi pe unchiul meu?

– Ah, nu, Daniel, te rog, spuse Cat, dându-se un pas înapoi și privindu-l speriată.

– Dar tot trebuie să vă-ntâlniți la un moment dat; haide, Cat, nu-i un om rău... Nu-i așa, Keira?

Keira nu fu capabilă să scoată niciun cuvânt în acest sens și Daniel o privi uimit.

Ce ar fi putut să spună? Că îl găsește foarte atractiv? Sau, ce?

– De fapt, am o idee... Keira, aș vrea s-o prezinți tu pe Cat unchiului meu, continuă Daniel.

– De ce eu? întrebă Keira, mirată.

– Pentru că tu ai un talent special să-l joci pe degete, răspunse Daniel zâmbind larg.

– Dar asta e o minciună, Daniel. Nici nu-l cunosc foarte bine, răspunse Keira iritată și Cat se mișcă, stânjenită, de pe un picior pe celălalt.

Cat îl trase pe Daniel ușor de mânecă:

– Daniel, nu vreau să-l întâlnesc deocamdată pe unchiul tău, oricum. Am venit azi doar pentru că trebuie să vorbesc ceva cu tine, între patru ochi. Dacă n-ai nimic împotriva, Keira, spuse ea, uitându-se în ochii tinerei femei, cu insistență.

– Bineînțeles că sunt de acord, răspunse Keira și porni

în căutarea lui Roxie.

Nu făcu însă nici câțiva pași că Daniel și prietena lui fură din nou lângă ea:

– Keira, ai idee unde poate fi Eden? o întrebă Daniel, privind-o cu atenție.

– Nu... Adică... Nu știu dacă n-a plecat...

– Pe toți sfinții, Keira, trebuie să-l găsim! Și repede!....

Cat mi-a spus că...

Daniel se întrerupse și se uită cu fermitate spre Cat...

– Trebuie să-i vorbesc despre asta și Keirei, continuă el.

Bine?

După un moment de ezitare, Cat încuviință și Daniel continuă oftând:

– Cat tocmai mi-a spus că tatăl ei vrea să-l saboteze pe Eden... Așteaptă apariția revistei „Natural Life”, pentru a-i pune bețe-n roate cu distribuirea.

– Ah, nu trebuia să-i spui și ei, gemu Cat.

– E-n regulă, Cat, replică Daniel, în timp ce fata își șterse ochii plini de lacrimi.

– E o problemă între tatăl meu și unchiul tău, nu cred că a trebuit să mă amestec, mă simt mizerabil, comentă Cat...

– E bine că mi-ai spus. Eden va putea rezolva problema în mod diplomatic. Nu ți-a spus unde merge? Continuă

Daniel uitându-se disperat la Keira.

Aceasta scutură din cap, neajutortă, dar cineva din grupul vecin, auzind că-l căutau pe Eden, îl prinse pe Daniel de umeri.

– Dacă-l cauți pe șeful cel mare, atunci îl poți găsi în camera alăturată. Tocmai m-am despărțit de el.

– Grozav, exclamă Daniel și ieși din încăpere, trăgând-o pe Cat după el.

Keira îi urmă și ea, deși ceva mai puțin grăbită.

Eden făcu ochii mari la vederea Keirei și aceasta simți că i se înmoaie genunchii, când îi văzu privirea albastră și adâncă, arzând de dorința de-a o avea.

Daniel îi explică imediat lui Eden cine era Cat și ce anume i-a spus, iar marele patron îi privi cu duioșie și încântare.

– Nu par să-i semeni tatălui tău, îi spuse Eden lui Cat, cu un surâs plin de căldură, după care se întoarse spre nepotul său:

– Avem ceva foarte important de discutat, Daniel, după ce se va termina petrecerea.

– Dar ce măsuri vei lua în legătură cu cele spuse de Cat?

– Voi merge și voi sta de vorbă cu tatăl ei și vom găsi o soluție să ne împăcăm. Probabil, însă, e din nou o alarmă falsă, spuse el și adăugă, întorcându-se spre Keira: Te voi

contacta după ce voi afla cât de serioasă e situația.

Keira încuviință și ochii lor se-ntâlniră o clipă, înainte ca Eden să se îndepărteze.

După câteva momente, îl văzu cu Denver, după care nu mai dădu de el toată seara.

***

Când Roxie o lăsă, în sfârșit acasă, Keira suspină, eliberată. Toate stările prin care trecuse în acea seară o epuizaseră.

Ajunsă în pat, tânăra își simți trupul atât de slăbit, încât părea că era bolnavă de săptămâni în șir.

De când îl știa pe Eden Cassidy, își spuse ea, cu tristețe. Încercă însă să nu se mai gândească la nimic și curând adormi.

A doua zi dimineată, abia își băuse cafeaua, când auzi o mașină oprind în fața casei ei.

Uitându-se repede pe fereastră, îl zări pe Daniel, care deja urca grăbit scările.

Keira îi ieși în întâmpinare:

– Am stat toată noaptea să-l așteptăm pe tatăl lui Cat.

Abia spre dimineată a ajuns acasă și am venit de acolo direct aici, să-ți spun cum stau lucrurile, spuse el, fără niciun fel de altă introducere. Nu e niciun pericol.

– Ah, mulțumesc, Daniel. Vrei niște cafea?

– Nu. Sunt terminat. Mă duc acasă, să dorm. Ne vedem mai târziu...

După plecarea lui, Keira rămase în poartă, privind gânditoare mașina care se îndepărta.

Nu trecuseră însă nici cinci minute de la plecarea lui Daniel și Keira văzu un Jaguar negru oprind în fața ei și, imediat, capul lui Eden, ieșit pe fereastră.

– Nici tu n-ai dormit azi-noapte? o întrebă el fără niciun fel de inflexiuni în glas.

– Foarte puțin, replică ea și își strânse imediat halatul de mătase la gât. Pe sub el nu mai avea decât o cămașă de noapte foarte scurtă, așa încât acum se simțea ca și când ar fi fost goală în fața lui.

– N-am nicio șansă să beau o cafea la tine? întrebă Eden Cassidy și Keira surâse amuzată.

Keira îl invită pe verandă și ea intră în bucătărie să aducă o ceașcă de cafea.

– Vrei să mânânci, ceva? întrebă ea, întorcându-se.

– Nu, mulțumesc, o cafea îmi ajunge. Am trecut să-ți spun că n-ai de ce să te îngrijezi cu privire la bunul mers

al revistei. Astăzi sunt foarte ocupat și nu mai aveam când să te anunț acest lucru.

– Mulțumesc. Am aflat, deja. A fost și Daniel, mai devreme.

– Daniel? Întrebă el surprins.

– Da, răspunse Keira, așezându-se pe unul din scaunele de lângă masă.

– A fost aici?

– Da, răspunse Keira, ușor amuzată de uimirea lui.

– A fost aici, în miez de noapte? Continuă să se mire Eden Cassidy.

– Da. Nu, se corectă Keira.

– A fost sau n-a fost?

Tonul lui sarcastic o făcu pe tânăra femeie să se înroșească până-n vârful urechilor.

– Dacă mă lași să termin ce am de spus, vei reuși să înțelegi. A stat toată noaptea la familia lui Cat și a trecut pe la mine cu doar câteva minute înainte de sosirea ta.

Keira se uită lung spre Eden, după care îi arată ușa...

– Iartă-mă, te rog, am avut și eu o noapte agitată și sunt prea obosită să mai discut toate acestea.

– Am venit aici imediat ce s-a încheiat ședința, pentru că am vrut să te liniștesc, dar acum cred că nu-mi mai pasă nici dacă toată țara intră în colaps, spuse el și se apropie de

ea, încet și senzual.

– Eu... Noi... Eden, cred că ar fi mai bine să pleci, acum, bâigui Keira.

Eden își plimbă mâna peste umerii ei, după care coborî spre sâni...

– Da, am foarte multe lucruri de făcut, dar cred că e mai important să rămân aici...

Keira se ridică și se dădu înapoi, până când se lipi de perete.

Eden începu să-i mângâie ușor buzele, pentru ca apoi să coboare pe linia gâtului până în locul în care-i simți pulsul.

Nervii Keirei se întinseră la maximum, iar inima începu să-i bată cu atâta putere încât simți că își pierde cunoștința.

– Lasă-mă, Eden, te rog...

Bărbatul, însă, păru că n-o aude...

Continuă s-o mângâie, desfăcându-i halatul...

– Nu pot să mai rezist, șopti el.

– Nu poți să mai rezisti? întrebă Keira iritată dar și speriată, în aceeași măsură.

Buzele lui se apropiară de ale ei, în timp ce din pieptul lui ieși un sunet prelung, înfundat și primitiv. Degetele lui îi strânsă brațele până aproape de durere:

– Mă vrei, șopti el... Mă vrei... Nu-i așa? Mă vrei în aceeași măsură în care te vreau eu... Spune-mi că-i

adevărat, Keira...

Tânăra începu să-și scuture ușor capul, dar, apoi, renunță... Era prea evident că îl dorea cu toată ființa ei, nu mai putea să se-ascundă:

– Da, se auzi ea, răspunzând cu sinceritate...

Capitolul 9

Eden o strânse în brațe cu putere minute în șir, imediat ce ajunseră în dormitorul Keirei.

Apoi îi mângâie părul și o sărută încet pe colțul gurii, întinzând-o ușor pe patul larg și confortabil.

Keira simți cum crește în ea dorința, tot mai mult și mai mult, cu fiecare clipă.

Brațele i se agățară de gâtul lui, pieptul i se lipi de toracele lui puternic și buzele îi căutau buzele lui, fără-ncetare.

Cu degete de expert, Eden îi desfăcu cordonul halatului și o cuprinse de mijloc, după care gura trecu încet de la un sân la celălalt.

Aproape inconstient, Keira își vârî degetele în părul lui,

mângâindu-l cu delicatețe.

Îmbățați unul de celălalt, se cercetau cu nesat, gemând de plăcerea descoperirilor.

Ușor, ușor, Eden îi dădu jos cămașa de noapte și o acoperi cu sărutări tandre și dese, ca și cum ar fi împânzit-o cu zeci de flori.

– Știi ce ai fost în stare să faci din mine? șopti el, mângâindu-i dinții cu vârful limbii.

– Ceea ce ai fost în stare să faci și tu din mine, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată și Eden râse scurt și extrem de erotic.

Mâinile lui coborâră apoi spre coapsele ei și o trase cu putere sub el.

Cu mâini tremurătoare, Keira încercă să-i descheie pantalonii, dar nu reuși, și-i ceru, rugătoare, ajutorul.

În următoarea clipă, Eden fu cu totul gol în fața ei, mângâindu-i tot trupul, cu pasiune și căldură:

– N-am văzut nimic mai frumos în toată viața mea, șopti el.

– Ah, și tu ești neînchipuit de frumos, replică ea, plimbându-și mâinile peste pieptul lui musculos.

Bărbatul se întinse apoi lângă ea, privindu-i trupul cu ochii sclipind de dorință.

Un moment, Keira se strânse, parcă înfricoșată... Își

aminti repulsia pe care o simțise ori de câte ori Dennis o stăpânea.

Dar Eden nu e Dennis, își spuse ea imediat... Modul lui de a face dragoste e total diferit, cu siguranță...

Își ridică ochii spre bărbatul de lângă ea și el îi zâmbi cu căldură, luându-i mâna și ducând-o la buzele lui.

Senzualitatea lui o seduse cu totul, făcând-o să-i răspundă în același fel.

Se sărutară din nou, explorându-se cu aceeași foame amândoi și exclamând senzual la fiecare atingere.

Când îi prinse sfârcurile cu dinții, Keira țipă de plăcere, prelung și profund, arcuindu-se toată spre el.

— Ah, Eden, te rog...

Eden însă nu-i dădu timp să se mai gândească la altceva decât la plăcerea dăruită de mângâierile lui, când, cu dexteritate și finețe infinită o atinse între coapse, aprinzându-i sângele și mai mult și făcând-o să-i strige numele aproape plângând de dorință.

Doar atunci bărbatul se întinse peste ea, pătrunzându-i în trup și mișcându-se ritmic până când lumea toată păru să explodeze înăuntrul și-n afara lor.

Apoi, încet-încet, tânăra femeia deschise ochii și-l privi luminoasă, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Eden? șopti ea.

– Mmm?...

– Mulțumesc, spuse ea, cu gura ascunsă în curbura brațului lui, după care adormi fericită.

Când se trezi, era dimineața târziu și Eden plecase.

Keira își privi trupul gol și zâmbi satisfăcută amintirilor care o învăluiră imediat, cu dulceață.

Se ridică surâzătoare din pat și se duse în baie.

După un duș lung și fierbinte, se îmbracă într-o fustă strâmtă de denim și o bluză ușoară de mătase.

Intră apoi în bucătărie, cu gândul de a-și face în grabă o cafea. Pe masă, zări imediat carnetul ei cu numere de telefon, deschis și proptit de o ceșcuță.

Pe una din pagini stătea scris cu litere groase și mari:

„Nu... Eu îți mulțumesc...”

Keira zâmbi cu toată fața, bucuroasă și mulțumită.

Peste câteva clipe, însă, motanul care i se lipi de picioare, o trezi din reverie...

– Nu e o zi minunată, Roger?

Acesta se apropie de bolul gol și-i aruncă stăpânei sale o privire muștrătoare.

Când se duse, însă, să ia o cutie cu mâncare pentru el, văzu că pe unul din scaune era o cutie goală, ceea ce însemna că Eden îi dăduse pisicii să mănânce înainte de a pleca.

– Roger!... Ești un mare actor, iubitoare, exclamă Keira râzând.

Pisoiul se gudură din nou la picioarele ei.

– Ce părere ai de bărbatul care ne-a vizitat, Roger? Nu-i așa că e minunat? Și vreau să-ți spun că face dragoste atât de bine...

Dându-și seama ce anume spusese aproape fără voia ei, Keira se înroși toată...

– Să nu sufli o vorbă despre asta, Roger, ai înțeles?

Motanul își relua locul lui obișnuit pe sofa și o privi cu capul lăsat.

Keira își petrecu restul zilei definitivând câteva articole pentru revistă, după care se ocupă de mici treburi gospodărești.

Spre seară, însă, văzând că Eden n-o mai caută, începu să se neliniștească.

Sunt doar o văduvă frustrată, își spuse ea cu ironie, dându-și seama cât de mult o afectează faptul că până la acea oră nu avea niciun semn de la Eden.

În timpul căsătoriei cu Dennis, sexul a fost pentru ea mai mult o obligație, un lucru pe care trebuia să-l îndeplinească în calitate de soție...

Cariera fusese totul pentru ea.

Când soțul ei începuse să se răcească și mai mult decât

la început, Keira, încercând să salveze biata ei căsătorie, începu să citească o serie întreagă de cărți cu privire la relațiile sexuale. Astfel, însă, înțelesese curând că nu ea era problema, ci Dennis...

Nu existase niciodată tandrețe între ei și niciun fel de altă emoție. Instinctiv, știuse întotdeauna că nu era o frigidă, așa cum o acuzase Dennis de nenumărate ori. Reușise totuși s-o convingă de faptul că neînțelegerile dintre ei se datorau în mare măsură faptului că ea nu putea să-i răspundă, din punct de vedere sexual.

Keira oftă... Ce diferită fusese în această zi cu Eden...

Mulțumită de ea însăși, Keira se duse în bucătărie să-și prepare un sandviș pentru cină.

Roxie avea dreptate, se gândi ea. Nu putea face niciun fel de comparație între Dennis și Eden.

Dennis era doar un tânăr frumos, lipsit de caracter.

Eden însă era tot ce și-ar putea dori o femeie de la un bărbat.

Orice femeie din lume ar fi fericită să-i fie iubită.

Era îndrăgostită de Eden Cassidy.

Oh, nu! își spuse ea imediat... Nu putea fi atât de proastă...

— Nu sunt chiar atât de nesăbuită încât să fiu îndrăgostită de Eden Cassidy, nu-i așa, Roger?

Dar dacă sentimentele lor erau reciproce? Și el era atras de ea...

Ah, nu putea fi adevărat... Eden Cassidy era înconjurat de o mulțime de femei strălucitoare, deci n-ar fi posibil să se îndrăgostească de o femeie atât de comună ca ea.

— Ah, Roger, ce mă fac?

Roxie avusese dreptate. Fusese prea mult timp singură.

Adormise târziu și a doua zi dimineață întârzie la serviciu, pentru prima dată în viața ei.

— Probleme cu traficul? o întrebă Daniel, intrând în biroul ei imediat ce văzu că ajunsese la redacție.

— Da, cam așa ceva, răspunse Keira, dându-și jos jacheta și așezând-o pe marginea scaunului.

— Azi a ieșit primul număr al revistei... Cred că se va vinde ca pâinea caldă.

— Să sperăm, răspunse ea, zâmbind.

— Eden crede la fel.

— Adevărat? întrebă Keira, încercând să pară cât mai indiferentă, când simpla pomenire a numelui lui Eden făcea să-i bată inima ca și cum ar fi vrut să-i sară din piept.

— Da... L-am văzut ieri câteva minute, când a venit acasă să se schimbe. A avut o întâlnire foarte lungă cu tatăl lui Cat și pe urmă cu Denver. Acum, e în drum spre State.

Keira îl privi înmărmurită...

Dar nu-i spusese nimic despre asta, se gândi ea...

Când să-i fi spus? se întrebă apoi. Nu avuseseră timp ieri să discute despre asta.

– L-a sunat Megan și a plecat imediat. Mi-a spus că nu știe când se va întoarce.

Ceva ca niște gheare de fier strânse imediat inima Keirei. O simți sângerând de durere.

Eden și Megan Donnelly... Cum putuse uita de asta? Relația lor nu era doar de afaceri, Daniel i-o spusese foarte clar.

– Păi, cred că trebuie să plec, îi ajunse la urechi vocea lui Daniel, ca venind de undeva de foarte departe.

– Bine, răspunse Keira, ocupându-se de hârtiile de pe biroul ei.

Dacă avusesse nevoie ca nebunia ei să fie confirmată, atunci Daniel reușise s-o facă din plin.

Eden Cassidy nu avusesse nicio intenție să o facă parte din viața lui. Fusese atât de proastă să creadă că așa ceva ar putea fi posibil... Nu putea să renunțe la munca lui mai mult decât făcuse ieri, pentru a sta cu ea.

De ce trebuia să-i pese de asta? se întrebă Keira apoi. Avea și ea cariera ei.

În aceste condiții, nici ea nu-și putea permite să aibă o relație serioasă.

Avuseseră nevoie unul de celălalt la un moment dat, își satisfăcuseră această necesitate și cu asta gata, nu trebuia să se mai gândească la nimic din ceea ce ținea de problemele de genul celor întâmplate ieri.

N-ar fi putut fi mai mult, oricum.

Keira simți că furia era pe punctul s-o facă să înnebunească, pentru că știa că nu-i va fi ușor să treacă peste asta. O parte din ea se rupseseră, la trezirea din vis...

***

Primul număr al revistei avusese un succes absolut răsunător, dar Keira nu se putuse bucura de asta. Ceea ce-i făcuse Eden îi umbrise toată bucuria.

Săptămâna trecuse greu și durerea se accentuase cu fiecare zi.

Umorul debordant al lui Roxie nu mai avu niciun efect asupra ei de astă dată, deși nu vroia să admită nici măcar față de ea însăși că tăcerea lui Eden era responsabilă de această lipsă de entuziasm.

În dimineața în care Daniel o anunță că Eden se va întoarce în acea zi la prânz, inima Keirei începu parcă să

prindă viață din nou.

Poate... o va căuta, își spuse tânăra, plină de speranță...

Încercă totuși să nu se mai gândească la nimic altceva, decât la treburile pe care le avea de făcut.

Ochii îi zburară însă tot timpul la ceasul din perete, până când se făcu ora la care aterizase avionul lui Eden... Din acel moment, nu se mai dezlipi de lângă telefon.

Dezgustată de ea însăși după o vreme, parcurse lista articolelor pentru numărul următor al revistei. Unul dintre articole lipsea...

Înfuriată, Keira se ridică și se duse țință spre biroul lui Denver. Bătu cu putere în ușă și intră mai înainte de a primi vreun răspuns.

– Ah, domnișoară Strong, făcu acesta. Intră, intră, adăugă el, ridicându-se și oferindu-i un scaun. Fă-te comodă... vrei niște cafea? Sau poate preferi un ceai?...

– Nu, mulțumesc, mă simt perfect așa, răspunse ea, întrebându-se de ce-i plăcea Denver atât de mult. Aparent, omul era inofensiv, dar era ceva totuși care o făcea să nu-l suporte.

Denver se întoarse pe scaunul lui.

– Am primit adineauri planul pentru cel de-al doilea număr al revistei și mi se pare excelent.

– Da... Lucrurile merg chiar mai bine decât ne-am așteptat.

– Totuși, e abia începutul, zâmbi el... Climatul publicistic din ziua de azi e foarte imprevizibil.

Keira încuviință și deschise gura pentru a-i vorbi despre articolul care lipsea din planul celui de-al doilea număr, dar Denver continuă:

– E o mare responsabilitate pentru tine, draga mea, deși știu că ai avut succes cu această revistă și înainte. Sunt sigur că cel de-al doilea număr va fi și mai bun decât primul.

– Da, de asta am venit... să discutăm despre cel de-al doilea număr, răspunse Keira cu răceală. Cel puțin unul din articolele aprobate de mine a dispărut de pe listă.

Denver își așază mai bine ochelarii pe nas.

– Da, au fost niște probleme cu unul dintre ele. Cel cu problema poluării râurilor din State, scris de prietena ta, Gail Rosten.

Keira sări de pe scaun.

– Dar era absolut minunat... L-am discutat înainte, împreună cu ea...

Gail era foarte scrupuloasă cu fiecare dintre articolele ei și treceau uneori câteva luni până era de acord cu publicarea lor, din dorința de a-și aprofunda cât mai mult cercetările cu privire la un subiect sau altul.

- L-ați respins? Întrebă Keira, iritată.
  - Păi, da... Era bine scris, dar prea provocator... Nu e de dorit să ne facem dușmani încă de la începutul apariției noastre pe piață. Îl vom publica, poate, peste un timp.
  - Rolul unei publicații este acela de a informa, replică tânăra... Consider că trebuie să avem coloană vertebrală încă de la început, pentru a fi o revistă onorabilă.
  - Da, sunt de acord, sunt de acord, desigur, dar... articolul lovea o mulțime de parteneri de afaceri ai lui Eden...Și...
  - Vreți să spuneți că nu vom face să ajungă la cititori o informație extrem de importantă doar pentru a nu-i ofensa pe cei din cercul lui Eden Cassidy?
  - Păi... cred că e mai bine așa...
  - A, considerați că nu e bine să mergem atât de departe, continuă Keira.
- Denver surâse pe sub mustață și o privi peste ochelarii căzuți pe vârful nasului.
- Nu văd de ce ne-am face probleme din asta...
  - Eu nu sunt de acord cu acest sistem, replică jurnalista cu răceală. Nu știu ce ați vorbit cu Eden Cassidy, dar când am acceptat acest post, am cerut și mi s-a oferit independență editorială. Nu mi s-a spus că deciziile mele vor fi supuse votului.

– Cred că exagerezi, domnișoară Strong. În viață trebuie să știi să faci și compromisuri. Eu n-am făcut decât să te feresc de unele probleme în care ai putea intra și, neexperimentată cum ești, nu-ți dai seama de asta.

– Vreți să spuneți că trebuie să satisfacem niște interese, pentru a continua liniștiți? Asta-i cenzură, curată, domnule. Nu ne-ați spus că asta intenționați. Nici măcar n-ați venit să discutați cu noi această problemă.

– Chiar asta intenționam să fac, domnișoară Strong, dar mi-ați luat-o înainte, zâmbi el.

– Nu sunt de acord ca articolele pe care le aprob eu să fie eliminate, insistă Keira.

– N-ai ținut cont de faptul că cele mai multe dintre companiile atacate în articol își fac reclamă în publicațiile noastre.. Nu doar în „Natural Life”.

– Niciuna dintre acestea n-a fost numită direct. Și dacă cineva se va simți cu musca pe căciulă, cu atât mai bine.

– Articolul e incendiar... Nu e bine să-l publicăm în acest moment.

– Subiectul e provocator, într-adevăr, dar asta e de bun augur... Poate cineva se va hotărî să rezolve problemele semnalate.

– Domnișoară Strong... N-ai destulă experiență de presă și dacă îmi permiți... să-ți aduc la cunoștință... ești

puțin naivă. Sunt lucruri pe care ar fi bine să le lași în seama celor cu mai multă vechime în această meserie.

– Bine, atunci cred că va trebui să-l abordez pe domnul Eden Cassidy pentru a rezolva această neînțelegere.

– Domnișoară Strong, cred că e mai bine ca aceste probleme să fie rezolvate între noi, răspunse Denver, ridicându-se în picioare – și să nu-l amestecăm pe Eden Cassidy în toate acestea, chiar dacă ești... protejata lui...

Obrajii Keirei se înroșiră brusc.

– Uite ce e, domnule Clarkson, am obosit să văd că te îndoiești de integritatea mea profesională...

– Nu iese niciodată fum fără foc, domnișoară Strong, răspunse acesta, cu un surâs plin de subînțeles... Dacă vei merge la el cu astfel de probleme, lumea va vorbi și mai mult...

– Gura lumii n-o poate nimeni astupa, spuse ea printre dinți și ieși grăbită din birou.

Keira se întoarse la masa ei de lucru, cu sentimentul că era prinsă între ciocan și nicovală.

Trebuia să vorbească urgent cu Eden.

Dar poate chiar el fusese cel care îi poruncise lui Denver să supravezeze totul, deși ei îi spusese că îi va da mână liberă.

Putuse Eden să-i facă asta?

Trebuia să afle.

Făcu, deci, o copie a articolului scris de Gail și porni spre departamentul conducerii companiei Cassidy – Ford.

După ce deschise cu fermitate ușa capitonată a impunătorului birou, dădu față-n față cu o femeie robustă, între două vârste, care își ridică imediat ochii din computer și o întreabă cu un zâmbet profesional:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Cassidy.

Femeia se ridică încet de la masa ei de lucru.

– Aveți fixată o întâlnire pentru ora asta?

– Nu, dar e foarte important să vorbesc cu dumnealui chiar acum.

– Mă tem că domnul Cassidy e ocupat în acest moment. Dacă puteți suna luni dimineată, vă voi fixa o întâlnire .

– Aș vrea să-l văd acum. Puteți, vă rog, să-i spuneți că sunt aici?

– Abia a sosit de la aeroport și...

– Știu. Avionul lui a aterizat la ora unu. A avut totuși patru ore la dispoziție, pentru a-și relua activitatea, răspunse cu un zâmbet sarcastic Keira.

– Avionul a avut o întârziere foarte mare și domnul Cassidy abia a intrat în birou...

– Ascultați-mă, vă rog... N-are rost să ne pierdem

timpul cu această discuție. Anunțați-l, vă rog, pe domnul Cassidy că sunt aici și vreau să-l văd. Mă numesc Keira Strong.

Femeia ezită și Keira se întrebă dacă doar își imaginează că femeia își schimbase expresia la auzul numelui ei.

— A, domnișoara Strong... Să văd ce pot face pentru dumneavoastră, spuse ea și dispăru printr-o nișă care dădea într-un hol foarte larg.

Nu, nu fusese simpla ei imaginație. Secretara se schimbase într-adevăr la față când îi spusese cum se numește.

Îi ceruse cumva Eden să n-o lase să intre la el?

Sper că nu încep să am paranoia, își spuse ea...

Era important să-l vadă, nu pentru ea personal, ci pentru revistă.

— Domnișoară Strong, spuse secretara revenind... Domnul Cassidy vă poate primi... Puteți intra chiar acum. A doua ușă pe dreapta, adăugă ea, arătându-i drumul spre coridor.

— Mulțumesc, spuse Keira și se îndreptă în direcția indicată.

După ce trase cu putere aer în piept, Keira bătu, hotărât, în ușă.

Biroul îi păru mai mult decât spațios și era decorat în

întregime în gri.

Ferestrele largi, cu vitralii, nu acopereau totuși panorama spre oraș.

Încăperea era dominată de un birou înalt, la care trona un scaun mare, din piele, pe lângă care erau așezate altele mai mici.

Totuși, toate acestea îi prinseră atenția doar o fracțiune de secundă.

Aflată din nou față-n față cu Eden, Keira se simți la fel de emoționată ca-ntotdeauna.

Capitolul 10

Eden Cassidy tocmai ieșise de sub duș, pentru că părul lui negru și des era încă umed și fața mai purta încă urme de spumă de ras, pe care faimosul patron le ștergea acum încet, cu un prosop minuscul.

O privi pe Keira lung și gânditor, după care așeză prosopul pe marginea unui scaun și începu să-și încheie cu grijă nasturii cămășii.

Dacă nu fusese sigură de sentimentele ei până acum, tânăra femeie simți imediat cât de mult îl dorea pe bărbatul din fața ei și că adorarea aceasta era făcută să dureze toată viața.

Făcu totuși un efort să se comporte profesional.

Era o vizită de afaceri și nu trebuia în niciun caz să pară

altceva.

Îi întinse aşadar hârtiile pe care le avea în mână:

– Denver a înlăturat acest articol, care trebuia să apară în cel de-al doilea număr al revistei, spuse ea, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

– Ştiu, răspunse el scurt. M-a sunat cu câteva minute în urmă şi mi-a spus punctul lui de vedere.

Aşadar, Denver n-a pierdut timpul, îşi spuse ea. S-a grăbit să lămurească lucrurile înainte de sosirea ei.

– Nu cred că e necesar ca el să se amestece în aceste probleme, replică tânăra, ridicându-şi bărbia.

– Poate putem ajunge la un compromis. Denver mi-a spus că articolul va putea fi publicat cu unele mici schimbări.

– Mici schimbări? repetă Keira indignată. Dar e ridicol. Orice schimbare transformă sensul întregului articol.

– Dar de ce trebuie să te baţi aşa pentru acest articol fără însemnătate?

– Cred că îţi dai seama că nu e vorba doar de articol. Întreaga mea poziţie ca redactor-şef e acum în joc.

– N-am citit încă articolul, răspunse Eden, calm. Poate reuşim totuşi să împăcăm şi capra şi varza.

– N-am chef de glume, Eden. Am impresia că libertatea editorială pe care mi-ai promis-o a fost doar o vorbă

aruncată-n vânt.

- Nu ai dreptate... Nu e stilul meu să procedez așa.
- Atunci înseamnă că Denver și-a arogat drepturi pe care nu i le-ai acordat. Noi nu ne amestecăm în treburile lui.
- N-ai dreptate. Denver e un om cu experiență și ar trebui să ții cont de părerile lui.
- Văd că anii mei de experiență nu înseamnă nimic.
- Mi-ai luat vorba din gură, surâse Eden.
- Cred că am ajuns într-un punct critic. Nu pot conta pe cuvântul tău, replică ea, furioasă. Am crezut că mergi pe mâna mea, când mi-ai dat această slujbă, dar văd că m-am înșelat. Sau e mai important pentru tine ce anume tratezi cu lacheii tăi.
- În mod sigur, lacheii mei nu-mi vor spune niciodată cum să-mi conduc afacerea. Nu uita, Keira, eu sunt stăpânul acestei reviste.

– Iar eu sunt stăpâna mea, spuse ea și se întoarse spre ușă.

Exact în acel moment însă se auzi telefonul sunând:

– Am spus să nu fiu deranjat, Julie, răspunse el cu răceală, dar imediat schimbă tonul. Ah, bineînțeles. Fă-mi legătura, aduugă zâmbind și apoi, imediat, își îndulci vocea: Da, Megan.E minunat...Mă voi întoarce în State

luni, atunci. La revedere. Pe curând... Ai grijă de tine...

– A, pentru tine totul se măsoară în bani, izbucni Keira... Acest articol poate ofensa pe unii dintre finanțatorii tăi, nu-i așa? Pentru mine însă există lucruri mai importante decât banii.

– Ce vrei să spui, Keira?

– Că nu tragem la aceeași căruță.

– Cassidy-Ford nu e de acord să insulte în publicațiile sale pe nimeni și cred că trebuia să știi deja asta. Denver știe politica noastră.

Keira simți dintr-o dată distanța care se instalase între ei în timpul cât nu se văzuseră...

– Denver mi-a spus că acest articol lovește în prietenii tăi...

– Cred că ai înțeles greșit. Politica noastră nu e totuși atât de rigidă.

– Asta mi-a spus... Și reieșea că poți pierde bani prin publicarea articolului... Dar e ciudat că ai atât de multă încredere în ceea ce spune Denver încât nici măcar n-ai citit ce scrie în acest articol... A fost aprobat după ce s-au întreprins toate cercetările necesare... S-a lucrat profesionist. Nu poate fi nimic periculos în publicarea lui. Avem toate acoperirile legale.

– Keira, izbucni Eden Cassidy, furios de-a binelea...

Cred că ești mult mai periculoasă decât mi-aș fi putut închipui vreodată.

– Atâta vreme cât joci cinstit, n-ai de ce să te temi, replică ea...

În următoarea secundă, Eden Cassidy fu lângă ea și-i ridică brusc bărbia:

– Nu mă face să răspund acuzațiilor tale așa cum nu vreau, în cazul tău.

– Acum, încep să înțeleg multe despre tine, continuă ea, conștientă că toate acestea puneau un zid între ei, pentru totdeauna, probabil... Dar o parte secretă a ființei ei nici nu-l mai vroia, astfel că își continuă discursul:

– Când m-ai întâlnit prima oară, m-ai acuzat că mă culc cu nepotul tău, fără a fi interesat dacă aceste acuzații sunt fondate sau nu... O gravă tară de caracter, Eden...

– Te-am văzut în brațele lui, pe balcon, oricine ar fi gândit la fel...

– Ne îmbrățișăm de multe ori, dar fără nimic erotic, explică ea.

– Da, la acel moment am văzut acest incident din perspective deosebite, spuse el și, schimbându-și brusc atitudinea, începu să o mângâie pe obraji...

– Mi-ai lipsit atât de mult, spuse el cu o voce atât de senzuală și de profundă, încât Keira avu imediat în fața

ochilor tot filmul îmbrățișărilor lor din patul ei.

I-a lipsit? I-a lipsit tot atât de mult cât i-a lipsit el, ei?

Apoi, imediat, o altă parte din ea începu să se răzvrătească, iritată...

Ah, da, ți-am lipsit chiar atât de mult? Atunci de ce ai plecat fără să-mi spui niciun cuvânt și nici nu m-ai căutat, după aceea?

Modul în care ai vorbit la telefon cu Megan a fost destul de edificator pentru mine... Și acum, pleci din nou la ea?...

Trebuia să plece chiar acum de acolo și să termine pentru totdeauna orice gen de afacere cu el.

Keira se desprinsese din brațele lui și puse pe masă articolul lui Gail.

– Cred că ar trebui să citești articolul pentru a lua după aceea o decizie, spuse ea. Și poate pe viitor Denver nu va mai lua nicio decizie fără a discuta cu colectivul redacțional, comentă Keira și se îndreaptă spre ușă. Abia puse însă mâna pe clanță, când vocea lui o opri:

– Fugi din nou?

– A fost o întâlnire de afaceri, domnule Cassidy, și așa vreau să rămână.

– Ah, da, și tu nu amesteci niciodată plăcerea cu afacerile, nu-i așa?

– Consider că ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută între noi a fost o mare greșeală, preciză Keira. Și nu greșesc niciodată de două ori. Cred că e mai bine să uităm.

– Din nou? Ai mai spus asta o dată.

– Eu deja am uitat, spuse ea, fără a lua în seamă ironia lui.

Urmă o tăcere scurtă, în care tensiunea dintre ei crescuse simțitor.

– Chiar ai uitat? Întrebă el.

– Bineînțeles.

– Da, bineînțeles că ai uitat, domnișoară Strong și eu am uitat că ți-ai făcut un obicei din a uita... Foarte bine... Acum, trebuie să-ți spun noapte bună, pentru că sunt foarte ocupat, spuse el și începu să scrie ceva într-una din agendele de pe biroul lui.

Odată ieșită din aria departamentului conducerii, Keira respiră ușurată...

S-a terminat, deci...

Nu asta a vrut?

Putea fi mulțumită.

Ajunsa în biroul ei, se așeză imediat pe scaun, uimită totuși că nu se prăbușise în drumul de întoarcere.

Își acoperi fața cu palmele, dar îi fu imposibil să verse o lacrimă...

După câteva minute sună telefonul și întinse mâna să răspundă, mai mult dintr-un gest inconștient, datorat multor repetări:

– Keira? spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

– Da, răspunse ea, obosită.

– Articolul va fi publicat exact așa cum e. Voi vorbi cu Denver.

– Mulțumesc, spuse ea, înainte de a realiza că legătura se întrerupsese, deja.

Mâna i se mișcă lent și puse receptorul la loc, după care rămase multă vreme nemișcată.

Așadar, câștigase... Dar ce victorie amară, își spuse ea.

Tot răul fusese probabil spre bine, se gândi ea, fără prea multă convingere, însă.

Urmă o bătaie scurtă în ușă și Roxie intră în birou ca o vijelie, așezându-se pe scaunul din fața Keirei...

– Oh, ce bine e să stai puțin, după ce ai alergat toată ziua... Mă temusem că nu te mai prind la birou...

Keira se uită lung spre ceasul din perete. Era deja șase seara...

– Da, am avut de terminat ceva important...

– Vroiam să știu dacă ți-au plăcut florile.

– Ce flori? întrebă uimită Keira.

– Am văzut la recepție cel mai mare buchet de trandafiri

din viața mea... Când m-am uitat să văd pentru cine sunt, am văzut numele tău...

– Haide, Roxie, n-am primit nicio floare, a fost probabil o greșeală.

– Le-am văzut cu ochii mei. Luni dimineață... Erau adresate Keirei Strong... Și scrisul era foarte distins, vreau să spun... Poate le-au dus în biroul conducerii... E ceva ciudat, aici... sau în sala de mese...

– Nu știu, eu mi-am luat prânzul la birou...

– Hai să vedem, spuse Roxie și o trase pe Keira de mână.

Într-adevăr, în sala de mese, jos într-un colț trona un buchet imens de trandafiri, pus într-o vază foarte mare...cu petalele aproape ofilite...

– Ce ți-am spus?... întrebă Roxie victorioasă, după care luă plicul dintre flori și-l înmână Keirei.

„ Un foarte bun prieten de-al meu din State s-a îmbolnăvit grav și a trebuit să plec... Nu știu dacă voi mai putea să te contactez, dar mă voi gândi mereu la tine. Eden..."

– Ei, ce-a fost asta? întrebă Roxie.

– Pofim? întrebă Keira dusă pe gânduri și Roxie ȋstui din buze exasperată.

– Nu e de la Eden Cassidy?

Keira nu răspunse, dar scoase un oftat atât de profund,

încât Roxie se îngrijoră:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Keira, dar ce e cu tine?

– Scrie că s-a dus la un prieten bolnav, din State...

– Da, probabil Kyle Ferguson... Am auzit că tocmai se logodise cu Megan când doctorii l-au diagnosticat cu cancer... Ghinion....

– Cred că am făcut o greșală imensă, Roxie, spuse Keira.

– Bine, atunci du-te și spune-i lui asta, replică Roxie, privind-o cu subînțeleș.

– Nu știu dacă mai pot schimba ceva.

– Merită să-ncerci. Hai, vin cu tine până la intrarea în biroul lui, pentru suport moral...

Urcară astfel din nou în departamentul conducerii concernului și Roxie se opri la intrarea în biroul lui Julie

– Hai, mult noroc... Și nu uita că vreau să-ți fiu nașă la nuntă...

Keira zâmbi preocupată și, după ce bătu de câteva ori în ușă, intra...

Înăuntru însă nu era nimeni, de astă dată.

Să fi plecat Eden atât de curând?

Dacă intra neanunțată în biroul lui?

Deodată, însă, îi veni o idee. Luă telefonul și formă numărul lui de interior:

– Eden Cassidy, răsună vocea la celălalt capăt al firului.

În primul moment, Keira se gândi să închidă.

– Da? Se auzi din nou vocea lui Eden.

– Eden... Sunt... Keira, spuse ea, aproape paralizată de îndrăzneala gestului ei.

După o pauză lungă, Eden întrebă din nou, dar mult mai iritat:

– Da?

Keira trase aer în piept și încercă să-i explice:

– Îmi pare rău... N-am știut nimic despre flori până acum... Nu le-am primit... Vreau să spun... Doar.. Le-am găsit... Și am citit biletul... M-am gândit...

– Am cerut să-ți fie înmânate luni dimineată, spuse el.

– Da... Dar le-a văzut Denver și... Au fost puse în sala de mese... Eu le-am văzut abia acum...

– Și ai crezut că am plecat fără să-ți las niciun cuvânt? Cum ai putut să crezi asta despre mine, Keira?

– Da... Îmi pare rău... vreau să mă ierți și pentru... Mă tem că am exagerat și când am venit să-ți vorbesc despre articol... Nu trebuia să abordez acel ton...

– Da, ai exagerat, dar având în vedere circumstanțele ... Îmi pot da seama acum ce ai simțit...

– Mulțumesc pentru înțelegere... Florile au fost absolut extraordinare...

– Atunci, spuse Eden după un timp... Putem să uităm conversația avută și s-o luăm de la început? Aș vrea să nu mai existe niciun fel de conflict între noi, niciodată, să discutăm întotdeauna cu calm și în bună înțelegere. Nu cred că e atât de greu. Crezi că e posibil?

– Da... Ar fi cel mai bun lucru... Aș fi fericită dacă ar fi așa... Sper să fie așa de acum încolo...

– Îmi amintesc că la petrecerea lui Sam mi-ai spus ceva de genul că m-ai suna numai în cazul în care chiar n-ai mai putea fără mine... și ziceai că asta nu s-ar întâmpla niciodată... Pot să mă gândesc acum că... s-a întâmplat?

Keira tăcu o vreme...

Știa că această convorbire putea fi interceptată... dar îl iubea pe Eden și nu vroia să-l piardă...

– Da, șopti ea...

– Nu te mișca de acolo... Vin imediat la tine... Și Keira... Vreau să consolidăm ceea ce ai spus cu o pecete... gură la gură...

Peste câteva momente, Eden era în fața ei...

Se priviră lung în ochi, după care bărbatul își desfăcu brațele și Keira alergă bucuroasă spre el.

– Hai să intrăm în biroul meu, șopti el și o luă în brațe. Nu mai rezist fără să te sărut și aici poate intra oricând cineva, deși acum chiar nu mai are importanță, draga mea.

După ce se așează cu ea pe scaunul moale de piele din spatele mesei sale de lucru, Eden începu s-o sărute cu pasiune, exact ca în ziua în care o întinsese pe patul din dormitorul ei.

– Dumnezeule, Keira, ce mi-ai făcut? șopti el, cu respirația întretăiată. Iubito... Vrei să te căsătorești cu mine? Nu mai sunt în stare să trăiesc fără tine...

– Să... să mă căsătoresc cu tine?... Eden... Ești sigur?

– Toată lumea știe deja că sunt îndrăgostit de tine, Keira Strong . Dacă sunt sigur? N-am fost niciodată mai sigur de nimic în viața mea. Tu?

– Și eu sunt îndrăgostită... Vreau să spun... Te iubesc...

– Mulțumesc, răspunse el și o sărută cu și mai multă pasiune decât până atunci.

Mă simt ca un școlar în fața ta, Keira Strong ... Știi asta? Ai o mare putere asupra mea...

– Serios? glumi Keira.

– Da, m-ai transformat total... Nu știu cum ai reușit, ce fel de vrăji ai făcut, dar sunt atât de departe de cel care eram înainte de a te întâlni.

– Știi că am crezut că ești iubitul lui Megan?

– Eu, cu... Megan? Niciodată... E cu cel mai bun prieten al meu...

– Știu asta, acum... M-a informat Roxie.

– Nu m-am gândit niciodată să am cu tine doar o relație fizică... Întotdeauna m-am gândit să te iau în viața mea pentru totdeauna. Ești cea mai inteligentă și cea mai atractivă femeie pe care am văzut-o vreodată...

– Chiar sunt sexy? glumi din nou Keira. Mă vezi tu așa? Nu-mi vine să cred, dar sunt fericită că mă consideri atât de atrăgătoare.

– Extraordinar de sexy, surâse el.

– Cred că de fapt sunt doar un receptor foarte bun...

– Ți-a plăcut să faci dragoste cu mine? Spune-mi sincer... Nu vreau să existe nicio umbră între noi.

– Da... Ești nemaipomenit, ești... impresionant, ești...

– Un simplu da ar fi fost de-ajuns, spuse el, punându-i un deget pe buze. Abia aștept să fim din nou în dormitor...

– Nu cred că avem nevoie de un dormitor pentru asta, răspunse Keira și-l privi cu o dorință nemărginită... Am așteptat deja destul...

Sfârșit